

**REPUBLIKA HRVATSKA
MINISTARSTVO PRAVOSUĐA, UPRAVE I LOKALNE
SAMOUPRAVE**

Nacrt

**KONAČNI PRIJEDLOG
ZAKONA O IZMJENAMA I DOPUNAMA
OVRŠNOG ZAKONA**

Zagreb, kolovoz 2003.

KONAČNI PRIJEDLOG ZAKONA O IZMJENAMA I DOPUNAMA OVRŠNOG ZAKONA

Članak 1.

U članku 1. stavku (1) Ovršnog zakona (“Narodne novine”, broj 57/96. i 29/99.) riječi: “sudovi provode” zamjenjuju se riječima: “se provodi”.

Članak 2.

U članku 5. briše se stavak (3).

Stavci (4) i (5), koji postaju stavci (3) i (4), mijenjaju se i glase:

“(3) Ako se rješenje o ovrsi na određenom predmetu ili sredstvu ne može provesti, ovrhovoditelj može radi namirenja iste tražbine predložiti novo sredstvo ili predmet ovrhe. U tom slučaju, sud će rješenjem odrediti da se ovrha nastavlja u skladu s ovrhovoditeljevim prijedlogom.

(4) Prijedlog u skladu s odredbama stavka (3) ovog članka ovrhovoditelj mora podnijeti u roku od dva mjeseca od dana kad je saznao da se rješenje o ovrsi ne može provesti, jer će sud inače obustaviti ovrhu.”

Stavci (6) i (7) brišu se.

Članak 3.

U članku 7. stavku (1) riječ: “pismena” zamjenjuje se riječju: “pisanih sastava”.

Članak 4.

U članku 8. stavku (1) riječ: “određeni” u prvoj rečenici briše se. Riječ: “pismena” u trećoj rečenici zamjenjuje se riječima: “pisanog sastava koji je trebalo dostaviti”, a u četvrtoj riječima: “pisanog sastava”.

U stavku (3), u prvoj, trećoj i četvrtoj rečenici, riječ: “pismena” zamjenjuje se riječima: “pisani sastavi”. U petoj rečenici briše se riječ: “pismena”, a riječi “sva pismena položena” zamjenjuju se riječima: “svi pisani sastavi položeni”.

U stavku (4), u prvoj rečenici, riječ: “pismeno” zamjenjuje se riječju: “pisani sastav”, a u drugoj rečenici riječi: “Ako pismeno ne bude podignuto” zamjenjuju se riječima: “Ako se pisani sastav ne podigne”.

U stavcima (5) i (6) riječ: “pismo” zamjenjuje se riječju: “pisani sastav”.

Članak 5.

U članku 10. stavak (1) mijenja se i glasi:

“(1) Ovršni postupak i postupak osiguranja u prvom i drugom stupnju vodi i odluke donosi sudac pojedinac.”

Stavak (5) briše se.

Članak 6.

U članku 11. stavku (1) briše se zarez iza riječi: “žalba”, a riječi: “ako ovim Zakonom nije drukčije određeno” zamjenjuje se riječima: “samo kad je to ovim Zakonom dopušteno”.

U stavku (4) zarez iza riječi: “rješenja” zamjenjuje se točkom, a riječi: “ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.” brišu se.

Stavak (5) briše se.

Stavak (6) postaje stavak (5).

U stavku (7), koji postaje stavak (6), u prvoj rečenici, iza riječi: “sud će”, brišu se zarez i riječi: “ako ne postupi prema članku 47. stavku 1. ovoga Zakona,” kao i druga rečenica.

Članak 7.

Podnaslov iznad članka 15. mijenja se i glasi: “Jamčevina”.

Članak 8.

U članku 15. stavak (1) mijenja se i glasi:

“(1) Kad ovaj Zakon propisuje davanje jamčevine, ona se daje polaganjem u sudski polog novca, dragocjenosti čiju je vrijednost lako utvrditi na tržištu i koje se mogu brzo i jednostavno unovčiti, vrijednosnih papira koji imaju burzovnu vrijednost ili štedne knjižice koja je izdana na donosioca, predavanjem stvari protivnoj stranci u zalog, izdavanjem bankarske garancije ili neopozivog dokumentarnog akreditiva, uknjižbom hipoteke na nekretnini, prijenosom prava vlasništva u smislu članka 274., odnosno 279. ovoga Zakona ili na drugi prikladan način”.

U stavku (3) riječi: “Na danom osiguranju” zamjenjuju se riječima: “Na stvarima koje su predane u sudski polog”.

Članak 9.

U članku 16. stavku (3) zarez iza riječi: “suda” zamjenjuje se točkom, a riječi: “ako ovim Zakonom nije drukčije određeno” brišu se.

Članak 10.

U članku 27. stavak (1) mijenja se i glasi:

“(1) Ako se nakon donošenja odluke, sklapanja nagodbe ili sastavljanja javnobilježničke isprave izmijeni stopa zatezne kamate, sud će, na prijedlog bilo koje stranke, rješenjem odrediti naplatu zatezne kamate po izmijenjenoj stopi za vrijeme na koje se ta izmjena odnosi. Prijedlog za donošenje takvog rješenja može se podnijeti do dovršetka ovršnog postupka”.

Stavak (2) briše se.

U stavku (3), koji postaje stavak (2), riječi: “zaključenja” zamjenjuje se riječju: “sklapanja”.

Stavak (4) postaje stavak (3).

Iza stavka (3) dodaje se novi stavak (4) koji glasi:

“(4) Protiv rješenja iz stavaka (1) i (2) ovog članka dopuštena je žalba”.

Članak 11.

U članku 28. stavku (3) riječi: “uz tu ispravu podnese i pisanu izjavu o tome da je tražbina dospjela, te da je označio dan njezine dospelosti” zamjenjuju se riječima: “u prijedlogu za ovrhu navede datum dospelosti tražbine”.

Članak 12.

U članku 30. stavku (1) riječ: “ovršenje” zamjenjuje se riječju: “ovrhu”.

Stavci (2) i (3) brišu se.

Stavak (4) postaje stavak (2).

Stavak (5) briše se.

Članak 13.

U članku 31. stavku (2) riječi: “sve dok se ovrhovoditelj u cijelosti ne namiri prisilnim ispunjenjem dužne činidbe” zamjenjuje se riječima: “i nakon podnošenja prijedloga za ovrhu, ali ono prestaje čim se ovrhovoditelj makar djelomično namiri u skladu sa svojim prijedlogom”.

U stavku (3) iza riječi: “ovršenik” stavlja se zarez i dodaju se riječi: “u skladu s odredbama stavka (2) ovog članka”.

Članak 14.

U članku 32. stavku (1) riječi: “u cijelosti” zamjenjuju se riječima: “makar djelomično”.

U stavku (2) iza riječi: “ovršenik” stavlja se zarez i dodaju se riječi: “u skladu s odredbama stavka (1) ovog članka”.

Članak 15.

U članku 33. stavku (1) zarez iza riječi: “ovršnosti” zamjenjuju se točkom, a riječi: “odnosno podnosi se vjerodostojna isprava.” brišu se.

Članak 16.

Podnaslov: “Stvarna nadležnost” iznad članka 34. i taj članak brišu se.

Članak 17.

U članku 38. stavku (3) riječi: “jedinici pravne osobe koja za ovršenika obavlja poslove platnog prometa” zamjenjuju se riječima: “banci odnosno štedionici kod koje se vode ovršenikovi računi”.

Stavak (4) mijenja se i glasi:

“(4) rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave dostavlja se osobama i tijelima iz stavka (3) ovog članka tek pošto postane pravomoćno”.

Članak 18.

Naslov Glave pete mijenja se i glasi:

“PRAVNI LIJEKOVI STRANAKA.”

Naslov: “1. Pravni lijekovi protiv rješenja o ovrsi na temelju ovršne isprave” u toj glavi briše se.

Članak 19.

U članku 44. briše se stavak (2).

Stavci (3) i (4) postaju stavci (2) i (3).

Članak 20.

Podnaslov iznad članka 46. mijenja se i glasi: “Ovršenikova žalba”.

Članak 21.

Članak 46. mijenja se i glasi:

“(1) Protiv rješenja o ovrsi ovršenik može izjaviti žalbu

1. ako isprava na temelju koje je ono doneseno nije ovršna isprava,

2. ako ta isprava nije stekla svojstvo ovršnosti,

3. ako je ona ukinuta, poništena, preinačena ili na drugi način

stavljena izvan snage,

4. ako je protekao rok u kojem se po zakonu može tražiti ovrha,

5. ako je ovrha određena na predmetu koji je izuzet od ovrhe,

odnosno na kojem je mogućnost ovrhe ograničena,

6. ako je nastupila zastara tražbine o kojoj je odlučeno ovršnom

ispravom,

7. zbog bitne povrede odredaba postupka,

8. zbog pogrešne primjene materijalnog prava i

9. zbog pogrešno odmjerene naknade troškova ovršnog postupka.

(2) Protiv rješenja iz članka 5. stavka (3) ovoga Zakona ovršenik može izjaviti žalbu samo ako se njime odredi ovrha na stvarima ili pravima koji su izuzeti od ovrhe.

(3) Ovršenik može podnijeti žalbu protiv rješenja o odbacivanju žalbe ili prigovora.”

Članak 22.

Iza članka 46. stavlja se novi podnaslov: “Ovrhovoditeljeva žalba” i dodaje se novi članak 46a. koji glasi:

“Članak 46a.

Ovrhovoditelj može izjaviti žalbu protiv

1. rješenja o ovrsi ako je njime prekoračen njegov zahtjev ili zbog pogrešno odmjerene naknade troškova ovršnog postupka,

2. rješenja kojim je prijedlog za ovrhu odbijen ili odbačen i

3. rješenja o obustavljanju ovrhe.”

Članak 23.

U članku 47. brišu se stavci (1) i (2).

Dosadašnji stavak (3) postaje stavak (1).

Stavak (4), koji postaje stavak (2), mijenja se i glasi:

“(2) Drugostupanjski sud dužan je rješenje o žalbi donijeti i otpremiti u roku od trideset dana od dana kad ju je primio, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno”.

Članak 24.

Podnaslov iznad članka 48. mijenja se glasi: “Prigovor protiv rješenja o ovrsi”.

Članak 25.

Članak 48. mijenja se i glasi:

“Protiv rješenja o ovrsi ovršenik može u roku od osam dana podnijeti prigovor

1. ako ovrhovoditelj nije ispunio svoju obvezu odnosno nije osigurao njeno ispunjenje ili ako nije nastupio drugi uvjet da bi mogao tražiti ispunjenje ovršenikove obveze (članak 30),

2. ako su stranke javnom ili po zakonu ovjеровljenom ispravom, koja je sastavljena nakon nastanka ovršne isprave, ugovorile da ovrhovoditelj privremeno ili uopće neće tražiti ovrhu,

3. ako ovrhovoditelj nije ovlašten tražiti ovrhu na temelju ovršne isprave (članak 29.),

4. ako je tražbina prestala na temelju činjenice koja je nastala u vrijeme kad je ovršenik više nije mogao istaknuti u postupku iz kojeg potječe odluka, odnosno nakon sklapanja sudske ili upravne nagodbe ili sastavljanja javnobilježničke isprave, ili

5. ako je ispunjenje tražbine, makar i na određeno vrijeme, odgođeno, zabranjeno, izmijenjeno ili na drugi način onemogućeno zbog činjenice koja je nastala u vrijeme kad je ovršenik više nije mogao istaknuti u postupku iz kojega potječe odluka, odnosno nakon sklapanja sudske ili upravne nagodbe ili sastavljanja javnobilježničke isprave”.

Članak 26.

Iza članka 48. dodaju se dva nova članka koji glase:

“Članak 48a.

(1) Prigovor iz članka 48. ovog Zakona sud će bez odgađanja dostaviti ovrhovoditelju obavještavajući ga da se o njemu može očitovati u roku od osam dana.

(2) Ako ovrhovoditelj prizna navode u prigovoru, sud će obustaviti ovrhu.

(3) Ako ovrhovoditelj ospori navode u prigovoru ili se ne očituje, sud će to bez odgađanja javiti ovršeniku i obavijestiti ga da u roku od petnaest dana može podnijeti tužbu kojom će, iz razloga koje je naveo u prigovoru, zatražiti da se ovrha proglasi nedopuštenom.

(4) Ako ovršenik podnese tužbu iz stavka (3) ovog članka nakon isteka roka od petnaest dana ili iz razloga koje nije bio naveo u prigovoru, sud će je odbaciti.

(5) Ako se pravomoćnom presudom utvrdi da ovrha nije dopuštena, sud će, na ovršenikov prijedlog, ukinuti provedene radnje i obustaviti ovrhu.

Članak 48b.

(1) Ako ovršenik prigovoru priloži ispravu na temelju koje se na prvi pogled može zaključiti da je prigovor osnovan (pravomoćna presuda, priznanica s ovjеровljenim ovrhovoditeljevim potpisom, poštanska uputnica i sl.), a ovrhovoditelj se u roku od osam dana ne očituje o prigovoru, sud će obustaviti ovrhu.

(2) Ako ovrhovoditelj ospori navode u prigovoru, sud će ga obavijestiti da u roku od 15 dana može podnijeti tužbu sa zahtjevom da se utvrdi da njegova tražbina nije prestala. Ako ovrhovoditelj ne podnese tu tužbu ili je podnese nakon isteka propisanog roka, pa ona bude odbačena, sud će obustaviti ovrhu.

(3) Smatrat će se da je podnošenjem ovrhovoditeljeve tužbe ovrha odgođena, ali i tada ostaje na snazi zabilježba ovrhe, pljenidba stvari ili tražbine, odnosno čuvanje stvari, koji su određeni rješenjem o ovrsi.

(4) Na zahtjev ovrhovoditelja koji je pravodobno podnio tužbu iz stavka (2) ovoga članka, sud će odrediti da ovršenik da jamčevinu.”

Članak 27.

U podnaslovu iznad članka 49. riječ: “Žalba” zamjenjuje se riječju: “Prigovor”.

Članak 28.

Članak 49. mijenja se i glasi:

“(1) Prigovor iz članka 48. ovoga Zakona ovršenik može podnijeti i nakon pravomoćnosti rješenja o ovrsi ako to iz opravdanih razloga nije mogao učiniti u propisanom roku.

(2) Prigovor iz članka 48. ovoga Zakona ovršenik može podnijeti sve do završetka ovrhe.

(3) U prigovoru ovršenik mora obrazložiti zašto ga nije mogao podnijeti u propisanom roku i priložiti odnosno predložiti dokaze o tome. Ako bude smatrao da je to potrebno, sud će zakazati ročište radi ispitivanja opravdanosti razloga za podnošenje prigovora nakon propisanog roka. To ročište mora se zakazati najkasnije za petnaesti dan od dana podnošenja prigovora, odnosno, ako sud toga dana ne radi, za prvi sljedeći radni dan.

(4) Ako ovršenik ne postupi u skladu s odredbama stavka (3) ovoga članka ili ako se ustanovi da je u propisanom roku mogao iznijeti razloge na kojima temelji prigovor, sud će odbaciti prigovor.

(5) Sud će odbaciti prigovor i ako ovršenik neopravdano izostane s ročišta iz stavka (3) na koje je bio uredno pozvan.

(6) Ako ne odbaci prigovor, sud će postupiti u skladu s odredbama članka 48a. i 48b. ovoga Zakona.”

Članak 29.

Podnaslov: “Odgovor na žalbu” iznad članka 50. briše se.

Članak 30.

Članak 50. mijenja se i glasi:

“Podnošenje prigovora iz članka 48a. i 49. i žalbe iz članka 49. stavka (6) ovoga Zakona ne sprječava provedbu ovrhe niti ispunjenje ovrhovoditeljeve tražbine.”

Članak 31.

Podnaslov: “Rješenje o žalbi” iznad članka 51. mijenja se i glasi: “Istodobno podnošenje žalbe i prigovora protiv rješenja o ovrsi”.

Članak 32.

Članak 51. mijenja se i glasi:

“Ako ovršenik protiv rješenja o ovrsi u isto vrijeme podnese žalbu i prigovor, sud neće postupati povodom prigovora dok ne primi rješenje o žalbi, a tada će to učiniti samo ako je drugostupanjski sud odbio ili odbacio žalbu.”

Članak 33.

Podnaslov iznad članka 52. mijenja i se i glasi: “Ovršenikovo pravo na naknadu štete”.

Članak 34.

Članak 52. mijenja se i glasi:

“(1) Ako se ovrha na temelju rješenja o ovrsi protiv kojeg je ovršenik podnio prigovor provede prije zaključenja glavne rasprave u parnici koju je ovršenik pokrenuo u skladu s člankom 48a. stavkom (3) ovoga Zakona, ovršenik može, i bez ovrhovoditeljeva pristanka, preinačiti tužbu u toj parnici tako da zatraži da mu ovrhovoditelj vrati sve što je stekao ovrhom i da mu nadoknadi štetu koju je zbog toga pretrpio.

(2) Ovršenik u svakom slučaju može u posebnoj parnici ostvarivati pravo na naknadu štete koja mu je nanesena nezakonitom ovrhom”.

Članak 35.

Naslov: “2. Pravni lijekovi protiv rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave” iznad članka 53. briše se.

Članak 36.

U članku 53. stavku (1) brišu se oznaka stavka i druga rečenica. Stavci (2) i (3) brišu se.

Članak 37.

U članku 54. stavku (3) riječi: “daljnji postupak nastaviti će se kao postupak po žalbi protiv rješenja o ovrsi donesenom na temelju ovršne isprave.” zamjenjuju se riječima: “sud će, ovisno o sadržaju prigovora, postupiti kao da su protiv rješenja o ovrsi koje je doneseno na temelju ovršne isprave podneseni žalba, odnosno prigovor.”

Članak 38.

U članku 55. stavku (2), u drugoj rečenici, zarez iza riječi: “tražbine” zamjenjuje se točkom, a riječi: “ako ovim Zakonom nije drukčije određeno” brišu se.

Članak 39.

Podnaslov iznad članka 56. mijenja se i glasi: “Pokretanje parnice”.

Članak 40.

U članku 56. stavku (1), ispred riječi: “usprotivi” dodaju se riječi: “jedna stranka”, riječ: “uputiti” zamjenjuje se riječima: “obavijestiti o tome i priopćiti mu”, a riječ: “pokrene” zamjenjuje se riječima: “može pokrenuti”.

Stavak (3) mijenja se i glasi:

“(3) Protiv rješenja iz stavka (2) ovoga članka stranke imaju pravo na žalbu.”

Članak 41.

Iza članka 56. dodaje se novi članak 56a. koji glasi:

“Članak 56a.

Ako treća osoba u slučaju iz članka 56. stavka (1) ovoga Zakona pokrene parnicu nakon isteka roka od 15 dana, sud će odbaciti njenu tužbu.”

Članak 42.

U članku 57. iza stavka (3) dodaje se novi stavak (4) koji glasi:

“(4) Pokretanje parnice u skladu s odredbama stavka (3) ovoga članka ne sprječava provođenje ovrhe niti namirenje ovrhovoditeljeve tražbine.”

U stavku (4), koji postaje stavak (5), dodaje se nova rečenica koja glasi: “O tome sud neće donositi nikakvo rješenje.”

U stavku (5), koji postaje stavak (6), riječi: “i 4.” zamjenjuju se riječima: “i (5)”.

Članak 43.

U članku 58. stavku (4) riječ: “zbog” zamjenjuje se riječju: “iz”.

Članak 44.

U članku 59. dodaje se novi stavak (4) koji glasi:

“(4) Protiv rješenja o prijedlogu za protuovrhu dopuštena je žalba.”

Članak 45.

U članku 61. briše se stavak (1).

U stavku (2), koji postaje stavak (1), brišu se riječi: “ako ovršenik učini vjerojatnim da bi provedbom ovrhe pretrpio nenadoknadivu ili teško nadoknadivu štetu ili ako učini vjerojatnim da je to potrebno da bi se spriječilo nasilje”.

U točki 2. iza riječi: “ovrha” briše se zarez i dodaju se riječi. “ili prijedlog za ponavljanje toga postupka,”.

Točka 5. mijenja se i glasi:

“5. ako je ovršenik podnio žalbu protiv rješenja o ovrsi, prigovor iz članka 48. ili tužbu iz članka 48a. ovoga Zakona,”.

U stavku (3), koji postaje stavak (2), riječi: “osim ako se ne radi o razlozima iz stavka 1. ovoga članka odnosno” brišu se.

Stavak (4), koji postaje stavak (3), mijenja se i glasi:

“(3) Ako to ovrhovoditelj zatraži, sud će odgodu ovrhe uvjetovati davanjem primjerene jamčevine.”

Iza stavka (3) dodaje se novi stavak (4) koji glasi:

“(4) Kad se ovrha vodi radi ispunjenja novčane tražbine, vrijednost jamčevine ne može iznositi više od iznosa te tražbine, uzimajući u obzir i dospjele kamate i naknadu troškova postupka. Kad se ovrha vodi radi ispunjenja tražbine kojoj se ne može odrediti vrijednost, sud će svotu jamčevine odrediti primjenjujući odredbe Zakona o parničnom postupku o odlučivanju po slobodnoj ocjeni kad se visina novčane svote koja pripada stranci ne može utvrditi ili bi se mogla utvrditi samo s nerazmjernim teškoćama.”

U stavku (5), u prvoj rečenici, riječi: “osiguranje” zamjenjuje se riječju: “jamčevinu”, a druga se rečenica briše.

Iza stavka (5) dodaje se novi stavak (6) koji glasi:

“(6) Na zahtjev ovrhovoditelja sud će odrediti kako će se dugo čekati donošenje odluke o pravnom lijeku odnosno tužbi u slučajevima iz stavka (1) ovog članka. Ako taj rok bezuspješno protekne, ovrha će se odmah nastaviti, a ovršeniku će se vratiti jamčevinu koju je dao.”

Stavci (6) i (7) postaju stavci (7) i (8).

Stavak (8), koji postaje stavak (9), mijenja se i glasi:

“(9) Rješenje o prijedlogu za odgodu ovrhe sud je dužan donijeti u roku od tri radna dana od dana kad se ovrhovoditelj očitovao o tom prijedlogu odnosno od dana kad mu je istekao rok za očitovanje.”

Članak 46.

Članak 62. mijenja se i glasi:

“Na ovrhovoditeljev prijedlog sud će odgoditi ovrhu u svako doba, i to za vrijeme koje je ovrhovoditelj predložio”.

Članak 47.

Članak 63. mijenja se i glasi:

“(1) Na prijedlog treće osobe, koja je tražila da se ovrha na određenom predmetu proglasi nedopuštenom (članak 55. stavak (1)), sud će odgoditi ovrhu ako ta osoba učini vjerojatnim postojanje svoga prava.

(2) Prijedlog treće osobe za odgodu ovrhe dostavit će se i ovršeniku. I on ima pravo očitovati se o tom prijedlogu i, ako mu se protivi, tražiti da sud odredi trajanje odgode u skladu s odredbama članka 61. stavka (6) ovoga Zakona.

(3) U slučaju iz stavka (1) ovoga članka na odgovarajući način primjenjivat će se odredbe članka 61. ovoga Zakona.”

Članak 48.

Naslov: “Vrijeme za koje se ovrha odgađa” iznad članka 65. i taj članak brišu se.

Članak 49.

U članku 66. stavak (2) mijenja se i glasi:

“(2) Na ovrhovoditeljev prijedlog sud će nastaviti ovrhu i prije proteka roka na koji je odgođena ako prestanu razlozi za odgodu ili ako ovrhovoditelj da jamčevinu”.

Članak 50.

Naslov: “Promjena predmeta ovrhe” iznad članka 78. i taj članak brišu se.

Članak 51.

U članku 91. stavku (2) riječi: “je nekretnina prodana” zamjenjuju se riječima: “se nekretnina namjerava prodati”, a iza riječi: “sud će” dodaju se riječi: “prije prodaje”.

Članak 52.

U članku 97. stavak (4) mijenja se i glasi:

“(4) Ako nekretnina ne bude prodana ni na drugom ročištu, sud će obustaviti postupak.”

Stavak (8) briše se.

Članak 53.

U članku 98. stavku (4) riječi: «objavljuje se na sudskoj oglasnoj ploči» zamjenjuju se riječima: «dostavlja strankama i svim osobama koje su sudjelovale na dražbi kao ponuditelji.»

Stavak (5) briše se .

Stavak (6) postaje stavak (5).

Članak 54.

Iza članka 99. dodaje se novi članak 99a. koji glasi:

“Članak 99a.

(1) Stranke imaju pravo na žalbu protiv rješenja o dosudi.

(2) Protiv rješenja o dosudi nekretnina koje su prodane na dražbi, pravo na žalbu imaju i osobe koje su sudjelovale na dražbi kao ponuditelji.”

Članak 55.

Iza članka 100. dodaje se novi članak 100a. koji glasi:

“Članak 100a.

(1) Ovrhovoditelj koji je kupac i jedini vjerovnik koji se namiruje iz kupovnine, nije dužan položiti kupovninu ako ona iznosi koliko i njegova ovršna tražbina ili manje.

(2) Ako kupovнина iznosi više od njegove ovršne tražbine, ovrhovoditelj je dužan položiti razliku.

(3) Odredbe stavaka (1) i (2) ovoga članka primjenjuju se i kad se ovrhovoditeljeva tražbina po zakonu namiruje prije tražbina svih ostalih vjerovnika koji imaju pravo na namirenje iz iste kupovnine.”

Članak 56.

U članku 118. dodaju se novi stavci (4) i (5) koji glase:

“(4) U slučaju iz članka 100a. ovoga Zakona sud će rješenjem o namirenju utvrditi da je ovrhovoditeljeva ovršna tražbina u cijelosti ili djelomično namirena prebijanjem s ovršenikovom tražbinom na isplatu kupovnine. Ako je kupovнина veća od svote ovršne tražbine, sud će uz to odrediti da je ovrhovoditelj dužan položiti razliku.

(5) Protiv rješenja o namirenju pravo na žalbu imaju stranke i sve osobe koje su polagale pravo na namirenje iz kupovnine.”

U dosadašnjem stavku (4), koji postaje stavak (6), riječi: “ovrhu rješenja” zamjenjuju se riječju: “isplatu”, a riječi: “ako bi rješenje kojim se prihvaća žalba moglo utjecati na namirenje.” brišu se.

Članak 57.

U članku 121. brišu se stavci (1) i (2).

Stavak (3) postaje stavak (1).

U stavku (4), koji postaje stavak (2), riječi: “stavka 3.” zamjenjuju se riječima: “stavka (1)”.

U stavku (5), koji postaje stavak (3), riječi: “stavka 4.” zamjenjuju se riječima: “stavka (2)”, a riječi: “stavka 3.” riječima: “stavka (1)”.

Članak 58.

Podnaslov: “Prava ovršenika koji se iseljava” iznad članka 122. i taj članak brišu se.

Članak 59.

U članku 128. stavku (1) točki 8. brišu se riječi: “dana na temelju propisa ili koja je sam nabavio, a” i riječ: “su” iza riječi: “nužna”.

Članak 60.

U članku 130. stavku (2) iza riječi: “ovrhovoditelj” stavlja se točka, a riječi: “ako je to tražio.” brišu se.

Članak 61.

U članku 132. briše se stavak (3).

Članak 62.

U članku 143., iza stavka (2), dodaje se novi stavak (3) koji glasi:

“(3) Stranke i kupac imaju pravo na žalbu protiv rješenja iz stavka (2) ovog članka.”

U stavku (3), koji postaje stavak (4), riječi: “nakon pravomoćnosti i ovršnosti” zamjenjuju se riječima: “na temelju”.

Stavci (4) i (5) postaju stavci (5) i (6).

Članak 63.

Iza članka 143. dodaje se šest novih članaka koji glase:

“Članak 143a.

(1) Pokretnine koje su zaplijenjene u ovršnom postupku može prodavati Financijska agencija (u daljnjem tekstu: Agencija), a mogu ih prodavati i javne komisije prodavaonice (u daljnjem tekstu: prodavaonice).

(2) Prodavaonice će, u pravilu, poslovati u gradovima u kojima su sjedišta županijskih sudova.

(3) Komisiona prodaja u prodavaonicama, u skladu s odredbama ovoga Zakona, uvodit će se tako da će je ministar nadležan za poslove pravosuđa, na temelju javnog natječaja, dozvolama povjeravati fizičkim ili pravnim osobama koje takvu prodaju, s obzirom na svoju registriranu djelatnost, smiju obavljati (u daljnjem tekstu: voditelji prodavaonica).

(4) Dozvole iz stavka (3) ovoga članka nisu upravni akti.

(5) Komisiona prodaja u prodavaonicama može se obavljati ako one udovoljavaju tehničkim, zdravstvenim, ekološkim i drugim propisanim uvjetima za obavljanje te djelatnosti.

Članak 143b.

(1) Pokretnine se otpremaju u Agenciju ili prodavaonicu (u daljnjem tekstu: komisijari) na ovrhovoditeljev prijedlog.

(2) Prijedlog iz stavka (1) ovoga članka ovrhovoditelj može staviti do isteka roka iz članka 142. stavka (4) ovoga Zakona.

Članak 143c.

(1) Ovrhovoditelj je dužan predujmiti troškove otpreme pokretnina komisijaru. Ako on to ne učini u roku koji mu je sud odredio, smatrat će se da je odustao od prijedloga da se pokretnine prodaju u komisiji, ali time ne gubi pravo da ponovno predloži takvu prodaju.

(2) Sud može ovlastiti ovrhovoditelja da sam, u pratnji sudskog izvršitelja, otpremi pokretninu komisijaru.

Članak 143d.

Komisijari ne mogu prodavati žive životinje niti stvari koje su podložne brzom kvarenju.

Članak 143e.

(1) Komisionar ima pravo na proviziju koja se određuje u postotku od cijene za koju je pokretnina prodana.

(2) Komisionar smije proviziju iz stavka (1) ovog članka naplatiti tek kad se pokretnina proda.

Članak 143f.

(1) Ako se pokretnina u roku od dva mjeseca otkako je dopremljena komisionaru ne proda ni za dvije trećine procijenjene vrijednosti, sud će joj sniziti cijenu na trećinu te vrijednosti.

(2) Ako se pokretnina ne proda ni u roku od daljnjih mjesec dana, sud će obustaviti ovrhu, a ovršenika će obavijestiti da može preuzeti pokretninu u roku od 15 dana. Ako ovršenik ne preuzme pokretninu u tom roku, sud će odrediti da mu je komisionar vrati, a ovršeniku će rješenjem naložiti da naknadi troškove otpreme.

(3) Ovršenik se može žaliti protiv rješenja o naknadi troškova iz stavka (2) ovog članka.”

Članak 64.

U članku 177. stavak (1) mijenja se i glasi:

«(1) Ako poslodavac ne postupi po rješenju o ovrsi, ovrhovoditelj može protiv njega pokrenuti ovrhu radi naplaćivanja svih obroka koje je propustio obustaviti i isplatiti.»

Stavak (3) briše se.

Stavak (4) postaje stavak (3).

Članak 65.

U članku 180. stavci (4) i (5) mijenjaju se i glase:

“(4) O pravomoćnosti rješenja o ovrsi sud po službenoj dužnosti izvješćuje banku.

(5) Dostavljanjem rješenja o ovrsi banci, ovrhovoditelj, do iznosa ovršne tražbine, stječe založno pravo na ovršenikovom računu. Dok postoji ovrhovoditeljevo založno pravo na ovršenikovom računu, banka s tog računa ne smije ništa plaćati na temelju naloga koje je primila kasnije.»

Članak 66.

U članku 183. stavku (1) brišu se riječi: «njegovi određeni računi ili».

Članak 67.

U članku 183a. stavku (1) brišu se riječi : «određeni ili».

Članak 68.

Članak 205. mijenja se i glasi:

“(1) Za odlučivanje o prijedlogu za ovrhu i za provedbu ovrhe na novčanim sredstvima koja se vode na računu ovršenika kod banke koja za njega obavlja poslove platnog prometa (u daljnjem tekstu: banka) mjesno je nadležan sud na čijem se području nalazi ovršenikovo sjedište.

(2) Kad su ovršenici Republika Hrvatska ili ustanove s javnim ovlastima, javni fondovi ili agencije koji djeluju na cijelom državnom području, za ovrhu iz stavka (1) ovoga članka nadležan je sud na čijem području ovrhovoditelj ima prebivalište odnosno sjedište. Ako ovrhovoditelj nema prebivalište, odnosno sjedište u Republici Hrvatskoj, za ovrhu je nadležan sud u Zagrebu.»

Članak 69.

U članku 206. riječi: “pravna osoba koja obavlja poslove platnog prometa” u različitim padežima zamjenjuju se riječju: “banka”.

Članak 70.

U članku 207. stavak (1) mijenja se i glasi:

«Ovrhovoditelj je dužan u prijedlogu za ovrhu, uz ostalo, naznačiti banku kod koje se vode ovršenikova novčana sredstva i broj samo jednog njegovog računa. Ovrhovoditelj može zatražiti da se ovrha provede na svim ovršenikovim kunskim i deviznim računima kod one banke koju je naveo u prijedlogu i svih ostalih banaka kod kojih ovršenik ima račune. Te, ostale, banke i račune ovrhovoditelj ne mora navesti u prijedlogu za ovrhu.»

U stavku (2) riječi: “pravnu osobu” zamjenjuju se riječju: “banku”.

Iza stavka (2) dodaje se novi stavak (3) koji glasi:

“(3) Ovrhovoditelju koji nije korisnik Internet Explorer pretraživača, banka koja vodi Jedinostveni registar računa poslovnih subjekata dužna je na njegov zahtjev bez odgađanja dostaviti podatke o svim ovršenikovim računima za obavljanje platnog prometa.”

Stavak (3) postaje stavak (4).

Članak 71.

U članku 208. stavak (1) mijenja se i glasi:

«(1) Rješenjem o ovrsi na novčanim sredstvima, koja se vode na ovršenikovim računima kod banaka, nalaže se banci koju je ovrhovoditelj naveo u prijedlogu za ovrhu, da novčani iznos, za koji je ovrha određena, prenese, po potrebi, sa svih ovršenikovih kunskih i deviznih računa kod svih banaka koje ih vode, na ovrhovoditeljev račun. Taj postupak banka će provesti u skladu s propisima o platnom prometu u zemlji.»

Iza stavka (1) dodaju se novi stavci (2) i (3) koji glase:

«(2) Dostavljanjem rješenja o ovrsi banci iz stavka (1) ovoga članka ovrhovoditelj, do iznosa ovršne tražbine, stječe založno pravo na svim ovršenikovom kunskim i deviznim računima kod te banke. Ako na tim računima nema onoliko sredstava koliko iznosi ovršna tražbina, banka iz stavka (1) ovoga članka bez odlaganja će o rješenju o ovrsi obavijestiti ostale banke kod kojih se također vode ovršenikovi računi, pa će u trenutku dostavljanja te obavijesti ovrhovoditelj steći založno pravo i na tim ostalim računima.

(3) U slučaju iz stavka (2) ovoga članka na odgovarajući se način primjenjuju odredbe članka 180. stavka (5) ovoga Zakona.»

Dosadašnji stavci (2) i (3) postaju stavci (4) i (5).

Članak 72.

U članku 209. stavku (1) riječi: “pravnoj osobi”, odnosno: “osoba” zamjenjuju se riječima: “banci”, odnosno: “banka”.

U stavku (3) riječi: “Pravna osoba koja vodi poslove platnog prometa” zamjenjuju se riječju: “banka”.

Članak 73.

U članku 210. stavku (1) riječi: “Pravna osoba” zamjenjuju se riječju: “Banka”.

Članak 74.

U članku 211. stavku (1) riječi: “pravnoj osobi koja obavlja poslove platnog prometa”, odnosno “osoba” zamjenjuju se riječima: “banci”, odnosno: “banka”.

U stavku (2) riječi: “pravna osoba” zamjenjuju se riječju: “banka”.

Članak 75.

Članak 212. mijenja se i glasi:

«(1) Ako na temelju ovršne isprave dva ili više ovršenika solidarno odgovaraju, sud će, na ovrhovoditeljev prijedlog, protiv njih donijeti jedno rješenje o ovrsi.

(2) Ako svi solidarni ovršenici imaju račune kod iste banke, naplata će se obaviti sa svih tih računa u isto vrijeme tako da se sa svakoga naplati jednaka svota, s tim da zbroj tih svota ne smije prijeći iznos ovrhovoditeljeve ovršne tražbine. Ako na računima solidarnih ovršenika nema dovoljno novca da se naplata provede odjednom, naplaćivat će se bilo s kojeg od tih računa onako kako bude potrebno da se ovrhovoditeljeva tražbina što prije namiri.

(3) Ako se računi solidarnih ovršenika vode kod različitih banaka, sud će rješenje o ovrsi dostaviti onoj kod koje se vodi račun ovršenika koji je u prijedlogu označen na prvom mjestu. Ta će banka postupiti u skladu s odredbama stavka (2) ovoga članka u pogledu ovršenika čije račune vodi.

(4) Ako se ovršna tražbina ne bude mogla u cijelosti naplatiti primjenom odredaba stavka (3) ovoga članka, banka kojoj je bilo dostavljeno rješenje o ovrsi, obavijestit će o njemu ostale banke kod kojih jedan ili više ovršenika imaju račune, a te će banke, do preostalog nenaplaćenog iznosa ovršne tražbine, zaplijeniti njihove račune i doznačiti potrebnu svotu prvoj banci da bi je ona isplatila ovrhovoditelju.

Članak 76.

U članku 218. brišu se oznaka stavka (1) i cijeli stavak (2).

Članak 77.

U članku 221. dodaje se novi stavak (7) koji glasi:

“(7) Stranke imaju pravo na žalbu protiv rješenja iz stavka (1) ovog članka.”

Članak 78.

U članku 231. briše se stavak (4).

Članak 79.

U članku 232. briše se stavak (4).

Stavci (5), (6), (7) i (8) postaju stavci (4), (5), (6) i (7).

Članak 80.

U članku 239. stavku (1) brišu se riječi: “te članka 307b.”.

Članak 81.

Glava dvadesetdruga: “OVRHA UPISIVANJEM PRAVA U JAVNU KNJIGU” s člancima 241. – 245. briše se.

Članak 82.

U naslovu Glave dvadesetosme riječ: «PRAVA» zamjenjuje se riječju: «NOVČANIH TRAŽBINA».

Članak 83.

U članku 273. brišu se riječi: «i prijenosom prava».

Članak 84.

U članku 274. stavku (1) zarez iza riječi: «protivnika osiguranja» zamjenjuje se točkom, a riječi: «ili da se u tu svrhu na predlagatelja osiguranja prenese koje pravo protivnika osiguranja.» brišu se.

Stavak (2) mijenja se i glasi:

«(2) Sklapanjem sporazuma iz stavka (1) ovoga članka predlagatelj osiguranja postaje prethodni, a protivnik osiguranja potonji vlasnik stvari u smislu odredaba članka 34. stavaka (4) i (5) Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima («Narodne novine», broj 91/96., 73/00. i 114/01.).»

Stavci (4) i (5) brišu se.

U stavku (6), koji postaje stavak (4), iza riječi: «postaje» dodaje se riječ: «prethodnim».

Stavak (7), koji postaje stavak (5) mijenja se i glasi:

«(5) Zabranjeno je ugovoriti da predlagatelj osiguranja stječe pravo da od protivnika osiguranja, nakon dospijeća svoje tražbine, traži predaju u posjed stvari koja je predmet sporazuma iz stavka (1) ovoga članka. Takav je uglavak ništav.»

Stavak (8) briše se.

U stavku (9), koji postaje stavak (6), u prvoj rečenici brišu se riječi: «te o prijenosu prava» i riječi: «odnosno prava koja su prenesena», a u drugoj se zarez iza riječi: «nekretnine» zamjenjuje riječju: «i», a zarez iza riječi: «pokretnine» briše se, kao i riječi: «odnosno prava».

Iza novog stavka (6) dodaje se novi stavak (7) koji glasi:

«(7) Prilikom prijenosa vlasništva u svrhu osiguranja niti prilikom vraćanja vlasništva nakon namirenja predlagateljeve tražbine ne primjenjuju se propisi o porezu na promet nekretnina i pokretnina.»

Članak 85.

Članak 275. briše se.

Članak 86.

U članku 276. stavku (1) iza riječi: «stvari» stavlja se točka, a riječi: «ili prenijeti natrag stečeno pravo.» brišu se.

Stavak (2) mijenja se i glasi:

«(2) U slučaju ovrhe ili stečaja protiv predlagatelja osiguranja protivnik osiguranja ima izlučno pravo na stvarima koje je prenio na predlagatelja radi osiguranja njegove tražbine.»

Članak 87.

U članku 277. stavku (1) brišu se riječi: «ili da se preneseno pravo unovči».

U stavku (2), prvoj rečenici, brišu se riječi: «odnosno pravo unovčiti», «odnosno unovčenje prava», «odnosno unovčenje», «ili unovčenja», zarez iza riječi: «prodajom» i riječi: «odnosno unovčenjem». U drugoj rečenici brišu se riječi: «ili unovčiti pravo».

U stavku (3), prvoj rečenici, brišu se riječi: «ili unovči pravo». U drugoj rečenici iza riječi: «stvari» stavlja se točka, a riječi: «ili unovči pravo» brišu se.

U stavku (4) riječ: «uspije» zamjenjuje se riječju: «proda», riječi: «prodati odnosno pravo unovčiti» brišu se, a riječi: «smatrat će se da se protivnik osiguranja odrekao prava tražiti prodaju stvari odnosno unovčenje prava.» zamjenjuju se riječima: « predlagatelj stječe pravo da je proda sam, putem javne dražbe, uključujući i sudsku ili javnobilježničku. Ako se radi o pokretnoj stvari koja ima burzovnu ili tržišnu cijenu, predlagatelj osiguranja ovlašten je prodati je iz slobodne ruke, putem osobe koja je javno ovlaštena za prodaju na burzi, odnosno za javne prodaje takvih stvari i prava.»

Stavci (5) do (8) mijenjaju se i glase:

«(5) Pravo iz stavka (4) ovoga članka predlagatelj osiguranja steći će i ako protivnik osiguranja ne postupi u skladu s odredbama stavaka (1) i (2) ovoga članka.

(6) Prilikom prodaje stvari predlagatelj osiguranja dužan je primijeniti pažnju dobrog gospodara. O prodaji mora položiti račun protivniku osiguranja.

(7) Ako predlagatelj osiguranja prodajom stvari ne namiri cijelu svoju tražbinu, na temelju zapisnika iz članka 274. stavka (1) ovoga Zakona može protiv protivnima osiguranja pokrenuti ovrhu radi namirenja preostalog dijela svoje tražbine.

(8) Ako predlagatelj osiguranja proda stvar za kupovninu koja je veća od njegove tražbine, razliku mora bez odgađanja platiti protivniku osiguranja.»

Stavak (9) briše se.

Stavak (10), koji postaje stavak (9), mijenja se i glasi:

«(9) Ako predlagatelj osiguranja namiri svoju tražbinu bez prodaje stvari protivnika osiguranja, na temelju zakona gubi pravo prethodnog vlasništva na toj stvari i, ako se radi o nekretnini koja je upisana u zemljišnu knjigu, dužan je bez odgađanja zatražiti uknjižbu brisanja svog prava prethodnog vlasništva u toj knjizi.»

Članak 88.

U članku 278. stavku (3) brišu se riječi: «dok predlagatelj osiguranja ne postane punopravni imatelj dionice, udjela ili poslovnog udjela, odnosno», kao i riječi: «ako sporazumom iz članka 274. stavka 1. ovoga Zakona nije drukčije predviđeno.», a zarez iza riječi: «dobiti» zamjenjuje se točkom.

Članak 89.

U članku 279. stavku (3) brišu se riječi: «ili pravo».

Članak 90.

Iza članka 278. dodaje se novi podnaslov i novi članak koji glase:

«Odgovarajuća primjena odredaba ovoga odjeljka na prijenos novčanih tražbina

Članak 278a.

Odredbe ovoga odjeljka na odgovarajući se način primjenjuju na prijenos novčanih tražbina.»

Članak 91.

U članku 285. stavku (1) briše se točka 1.

Točke 2. do 6. postaju točke 1. do 5.

U stavku (2) riječi: “4. i 5.” zamjenjuju se riječima: “3. i 4.”, a riječ: “osiguranja” riječju: “jamčevine”.

Članak 92.

U članku 287. stavku (1) toč. 3. riječi: “pravnoj osobi koja obavlja poslove platnog prometa” zamjenjuju se riječju: “banci”.

U stavku (4) riječi: “pravne osobe koja obavlja poslove platnog prometa” zamjenjuju se riječju: “banke”.

Članak 93.

Članak 304. mijenja se i glasi:

“(1) Protiv rješenja o prijedlogu za izdavanje privremene mjere dopuštena je žalba u roku od tri dana od dana dostavljanja rješenja. Ta žalba neće se slati protivnoj stranci na odgovor.

(2) Drugostupanjski sud dužan je donijeti i otpremiti rješenje o žalbi iz stavka (1) ovog članka u roku od osam dana od dana kad je primi.

(3) Tijek roka za žalbu niti žalba ne odgađaju provedbu privremene mjere.”

Članak 94.

Iza članka 307. dodaje se novi Dio četvrti koji glasi:

“Dio četvrti

SUDJELOVANJE JAVNIH BILJEŽNIKA U OVRSI

Članak 307a.

(1) Javni bilježnici donose rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojnih isprava. Oni ta rješenja i provode, osim ako se radi o ovrsi na pokretninama.

(2) Ako se prijedlog za donošenje rješenja na temelju vjerodostojne isprave podnese sudu, sud će ga zaključkom ustupiti nadležnom javnom bilježniku.

(3) Javni bilježnici na temelju sudskih rješenja o ovrsi, odnosno rješenja iz članka 5. stavka (3) ovoga Zakona provode ovrhu

1. na nekretninama,
2. pljenidbom tražbine zasnovane na vrijednosnom papiru,
3. na tražbini da se predaju ili isporuče pokretnine ili da se preda nekretnina,

4. radi ispražnjenja nekretnina i

5. diobom stvari.

(4) Javni bilježnici u ovršnom postupku obavljaju i ove radnje:

1. procjenu i prodaju dionica (članak 197.) te udjela odnosno poslovnog udjela u trgovačkom društvu (članak 198.) i

2. prodaju drugih imovinskih odnosno materijalnih prava.

Članak 307b.

Postupke iz članka 307a. ovoga Zakona dužni su voditi svi javni bilježnici.

Članak 307c.

(1) O izuzeću javnog bilježnika odlučuje predsjednik nadležnog suda (u daljnjem tekstu: predsjednik suda).

(2) Predsjednik suda dužan je donijeti rješenje iz stavka (1) ovog članka u roku od petnaest dana od dana kad primi zahtjev za izuzeće.

(3) Podnošenje zahtjeva za izuzeće ne utječe na tijek ovrhe.

(4) Zbog podnošenja zahtjeva za izuzeće ne može se tražiti odgoda ovrhe.

Članak 307d.

(1) Ako ovršenik prigovori da javni bilježnik nije mjesno nadležan ili ako to ustvrdi on sam, rješenje o tome donijet će predsjednik suda, i to u roku od tri dana od dana kad primi ovršenikov prigovor, odnosno bilježnikovo očitovanje o nenadležnosti.

(2) Prigovor iz stavka (1) ovog članka ovršenik može podnijeti u roku od tri dana od dana kad sazna kojem je javnom bilježniku raspoređen njegov predmet.

(3) Javni bilježnik može podnijeti očitovanje o nenadležnosti u roku od tri dana od dana kad primi prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave, odnosno od dana kad mu sud rasporedi predmet iz članka 307a. stavka (3) ovoga Zakona.

(4) Predsjednik suda odbacit će nepravodoban prigovor, odnosno očitovanje iz stavka (3) ovoga članka.

(5) Odredbe stavaka (3) i (4) članka 307c. ovoga zakona na odgovarajući način primjenjivat će se kad se podnese prigovor, odnosno očitovanje o nenadležnosti.

Članak 307e.

(1) Prigovor protiv rješenja iz članka 307a. stavka (1) ovoga Zakona podnosi se javnom bilježniku.

(2) U slučaju iz stavka (1) ovog članka, javni bilježnik je dužan cijeli spis s prigovorom bez odgađanja dostaviti nadležnom sudu, osim ako je prigovor prekasno podnesen.

(3) Prigovor koji je nepravodobno podnesen, javni bilježnik će rješenjem odbaciti.

(4) Protiv rješenja iz stavka (3) ovog članka ovršenik ima pravo na žalbu.

Članak 307f.

Kad rješenje iz članka 307a. stavka (1) ovoga zakona, na temelju kojega se mora provesti ovrha na pokretninama, postane pravomoćno, javni bilježnik će ga, zajedno s cijelim spisom, bez odgađanja dostaviti nadležnom sudu.

Članak 307g.

(1) U predmetima iz članka 307a. stavka (3) i (4) ovoga Zakona sud će rješenje o ovrši dostaviti javnom bilježniku čim ustanovi da su obje stranke primile to rješenje.

(2) Ako se u predmetu iz stavka (1) ovoga članka odredi odgoda ovrhe, sud će pravomoćno rješenje o odgodi odmah dostaviti javnom bilježniku.

Članak 307h.

Ako ovršenik podnese prigovor iz članka 48. nakon pravomoćnosti rješenja o ovrši, a predmet je već ustupljen javnom bilježniku, on će postupiti u skladu s odredbama članka 49. ovoga Zakona.

Članak 307i.

Ako treća osoba podnese prigovor protiv ovrhe pošto je spis već ustupljen javnom bilježniku, on će postupiti u skladu s odredbama članka 55. stavka (3) i članka 56. stavka (1) i (2) ovoga Zakona.

Članak 307j.

Javni bilježnik odlučit će o prijedlogu za odgodu ovrhe ako se taj prijedlog podnese u postupku koji on vodi.

Članak 307k.

(1) Javni bilježnik obaviti će sve propisane radnje za naplatu sudske pristojbe ako pristojbena obveza nastane u postupku koji on vodi.

(2) U slučaju iz stavka (1) ovoga članka zahtjev za oslobođenje od plaćanja pristojbi podnosi se javnom bilježniku, ali taj zahtjev on mora bez odgađanja dostaviti nadležnom sudu koji će donijeti odluku o zahtjevu.

Članak 307l.

Kad u postupku iz članka 307a. nastanu razlozi za primjenu odredaba članka 16. stavaka (6), (8) ili (13) ovoga Zakona, javni bilježnik će o tome bez odlaganja obavijestiti nadležni sud da bi taj sud postupio u skladu s navedenim odredbama. Ako ocijeni da je to potrebno ili na zahtjev suda, javni bilježnik će toj obavijesti priložiti prijepis cijeloga svog spisa.

Članak 307m.

Ako odredbama članka 307a. – 307l. nije drugačije određeno, javnom bilježniku u ovršnom postupku pripadaju sve ovlasti i dužnosti koje po odredbama ovoga Zakona ima sudac prvostupanjskog suda.

Članak 307n.

(1) Ovlasti i dužnosti koje po odredbama ovoga Zakona pripadaju sudskim ovršiteljima, u postupcima iz članka 307a. imaju službenici koji su zaposleni kod javnog bilježnika.

(2) Službenici iz stavka (1) ovoga članka moraju ispunjavati uvjete koji su zakonom propisani za obavljanje poslova sudskog ovršitelja.

Članak 307o.

Ako odredbama članka 307b. – 307n. nije drugačije propisano, u postupcima iz članka 307a. primjenjivat će se sve odredbe ovoga Zakona koje se odnose na te postupke.

Članak 307p.

U vezi s vođenjem postupaka iz članka 307a. ovoga Zakona, predsjednici nadležnih sudova imaju prema javnim bilježnicima i njihovim službenicima i namještenicima jednake nadzorne ovlasti kakve im po odredbama Zakona o sudovima, kao čelnicima sudske uprave, pripadaju u odnosu na suce i sudske službenike i namještenike. U pogledu poslova pravosudne uprave, to vrijedi za ministra koji je nadležan za poslove pravosuđa.

Članak 307r.

(1) Radi određivanja mjesne nadležnosti javnih bilježnika za vođenje postupaka iz članka 307a., osnovat će se javnobilježnički kotari.

(2) Prilikom razgraničenja javnobilježničkih kotara uzet će se u obzir osobito broj stanovnika i registriranih pravnih osoba na području koje bi svaki kotar trebao obuhvatiti, i dotadašnji priljev ovršnih predmeta iz članka 307a. ovoga Zakona u sudovima na području kojih se kotari osnivaju, a pazit će se i na to da se niti jedan javni bilježnik tim postupcima ne optereti tako da ne bi mogao dobro i pravodobno obavljati svoje poslove.

(3) Javnobilježnički kotar ne može se osnovati tako da zahvaća dijelove područja dvaju ili više općinskih sudova.

(4) Odredbe stavaka (1) i (2) ovoga članka ne utječu na obavljanje ostalih poslova od kojih se sastoji javnobilježnička služba niti, u pogledu tih poslova, isključuju primjenu bilo koje odredbe Zakona o javnom bilježništvu.

Članak 307s.

(1) Za obavljanje poslova iz članka 307a. ovoga Zakona javni bilježnici imaju pravo na nagradu i naknadu troškova u skladu s odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova javnih bilježnika za rad u ovršnom postupku, koju donosi ministar nadležan za poslove pravosuđa.

(2) Nagrada i naknada troškova koju ovrhovoditelj plati javnom bilježniku dio je troškova ovrhe.»

Članak 95.

Postupci iz članka 94. ovoga Zakona koji budu u tijeku na dan početka primjene odredaba toga članka, neće se prenositi javnim bilježnicima.

Članak 96.

U roku od šest mjeseci od dana stupanja na snagu ovoga Zakona ministar nadležan za poslove pravosuđa donijet će

- 1) Pravilnik o komisionoj prodaji u ovršnom postupku,
- 2) Odluku o usklađivanju Sudskog poslovnika s odredbama članka 94. ovoga Zakona,
- 3) Odluku o usklađivanju Javnobilježničkog poslovnika s odredbama članka 94. ovoga Zakona,
- 4) Pravilnik o javnobilježničkim kotarima i
- 5) Tarifu o nagradama i naknadi troškova javnih bilježnika za rad u ovršnom postupku.

(2) Pravilnici i odluke iz stavka (1) točaka 2) do 6) ovoga članka stupit će na snagu na dan početka primjene članka 94. ovoga Zakona.

Članak 97.

(1) Pravilnikom o komisionoj prodaji u ovršnom postupku propisat će se osobito

- 1) pojedinosti o postupku prodaje koju će obavljati Agencija,
- 2) posebni uvjeti koje moraju ispunjavati obrtnici, trgovci-pojedinci, odnosno osnivači i članovi uprava trgovačkih društava kojima je povjereno obavljanje poslova tih prodavaonica, kao i ta društva, što uključuje i uvjete iz članka 143a. stavka (5) ovoga Zakona,
- 3) mjerila po kojima će se na natječaju odabirati poduzetnici kojima će se povjeravati obavljanje poslova prodavaonica,
- 4) pojedinosti o financijskom i računovodstvenom poslovanju komisionara u vezi s držanjem i prodajom pokretnina, ako ministar nadležan za poslove pravosuđa ocijeni da je to potrebno,
- 5) pojedinosti o postupanju komisionara u provedbi odredaba ovoga Zakona i
- 6) sadržaj dozvole iz članka 143a. stavka (3) ovoga zakona.

(2) Prije donošenja pravilnika iz stavka (1) ovoga članka ministar nadležan za poslove pravosuđa zatražit će u pogledu odredaba iz točke 2) toga stavka mišljenje ministra koji je nadležan za trgovinu.

Članak 98.

Poslovanje komisionara početi će se uvoditi pošto stupi na snagu pravilnik iz članka 97. ovoga Zakona.

Članak 99.

U člancima 63., 64., 66., 78., 94., 100., 111., 140., 233., 282., 300. i 301. riječ: “osiguranje” u različitim padežima zamjenjuje se riječju: “jamčevina” u odgovarajućim padežima.

Članak 100.

Sadašnji Dio četvrti postaje Dio peti, a članci 307a. i 307b. postaju članci 307t. i 307u.

Članak 101.

Članak 34. Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona (“Narodne novine”, broj 29/99.) briše se.

Članak 102.

(1) Na daljnji postupak u predmetima u kojima do dana stupanja na snagu ovoga Zakona nije donesena prvostupanjska odluka, primjenjivat će se njegove odredbe.

(2) Odredbe ovoga Zakona primjenjivat će se i u ostalim postupcima koji su pokrenuti prije dana njegova stupanja na snagu ako se u tim postupcima nakon toga dana ukine prvostupanjska odluka i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

(3) Odredbe ovoga Zakona primjenjivat će se i na postupke sudskog i javnobilježničkog osiguranja prijenosom vlasništva na stvari koji su pokrenuti prije dana njegova stupanja na snagu.

Članak 103.

Vlada Republike Hrvatske dužna je u roku od jedne godine od dana stupanja na snagu ovoga Zakona podnijeti Hrvatskom saboru prijedlog zakona kojim će se propisati da procesne radnje u postupku ovrhe na pokretninama, nakon donošenja rješenja o ovrsi, obavljaju ovlašteni privatni poduzetnici.

Članak 104.

Ovlašćuje se Odbor za zakonodavstvo Hrvatskoga sabora da utvrdi i izda pročišćeni tekst Ovršnoga zakona.

Članak 105.

Ovaj Zakon stupa na snagu osmog dana od dana objave u “Narodnim novinama”, a odredbe članka 94. počët će se primjenjivati kad prođe jedna godina od dana stupanja Zakona na snagu.

O B R A Z L O Ž E N J E

I. RAZLOZI IZ KOJIH SE ZAKON DONOSI I PITANJA KOJA SE NJIME UREĐUJU

Ovršni zakon ("Narodne novine" broj 57/96.) stupio je na snagu 16. kolovoza 1996. Izmijenjen je i dopunjen Zakonom od 12. ožujka 1999. ("Narodne novine" broj 29/99.).

U primjeni Ovršnog zakona pokazalo se da mnoge njegove odredbe (osobito one o pravu na žalbu i o odgodi ovrhe) omogućuju odugovlačenje postupka i zlouporabe procesnih prava na štetu ovrhovoditelja. Zato se ponekad događa čak i da ovrha traje dulje od parnice ili drugog postupka u kojem je donesena ovršna isprava na temelju koje je ovrha pokrenuta. Zbog takvih odredaba kao da se gubilo iz vida da ovrha ima samo jednu svrhu: što brže ostvarivanje ovrhovoditeljevih prava koja su utvrđena ovršnom ispravom, a ne raspravljanje bilo o čijim pravima niti dokazivanje da ta prava postoje.

Osim odredaba o pravu na žalbu i odgodi ovrhe, neučinkovitost postupka uzrokuju i odredbe o prodaji zaplijenjenih ovršenikovih pokretnina. Naime, prodaja tih pokretnina po sadašnjim propisima obavlja se gotovo isključivo u stanovima odnosno na nekretninama ovršenika, zbog čega se na dražbama kupci gotovo nikad ne pojavljuju – bilo zato što se boje neugodnosti bilo zbog moralne nelagode koju osjećaju pri pomisli da bi iz ovršenikovog doma oduzeli neku njegovu stvar (za razliku od toga, prodaja nekretnina u ovršnom postupku vrlo često uspijeva zato što se dražbe nekretnina održavaju u sudskim prostorijama).

Konačno, sudovi su opterećeni vrlo velikim brojem ovršnih postupaka pa i zbog toga ti postupci predugo traju. Ovršne postupke vode općinski i trgovački sudovi. Priljev ovršnih predmeta u 2002. godini bio je

1) u trgovačkim sudovima	40.414 i
2) u općinskim sudovima	278.866
UKUPNO	319.280.

Od toga je bilo **253.367** (oko **80%**) ovrha na temelju vjerodostojne isprave.

Zakonom koji se predlaže želi se

1) ograničiti pravo na izjavljivanje žalbe i na traženje odgode ovrhe na najnužniju mjeru, s tim da se odgoda, kad god to ovrhovoditelj zatraži, uvjetuje davanjem jamčevine,

2) koliko god je moguće, spriječiti zlouporabe procesnih prava, a osobito one kojima je svrha odugovlačenje postupka ,

3) povećati učinkovitost postupka i

a) uvođenjem komisije prodaje pokretnina koje su zaplijenjene u ovršnom postupku i

b) prenošenjem svih procesnih radnji za koje je to, u skladu s Ustavom Republike Hrvatske dopušteno i po naravi stvari moguće, iz nadležnosti sudova u nadležnost javnih bilježnika i

4) odredbe o sudskom i javnobilježničkom osiguranju prijenosom vlasništva na stvari i prava uskladiti s Ustavom Republike Hrvatske.

II. OBRAZLOŽENJE POJEDINIH ODREDABA PRIJEDLOGA ZAKONA O IZMJENAMA I DOPUNAMA OVRŠNOG ZAKONA

Članak 1.

Ovom se izmjenom upućuje na to da će ovršni postupak, osim sudova, provoditi i javni bilježnici.

Članak 2.

Ovim se uspostavlja stanje kakvo je bilo do stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona od 12. ožujka 1999. Sadašnje odredbe nepotrebno otežavaju ovrhovoditeljev položaj – prisiljavaju ga, zapravo, da pokrene novi ovršni postupak iako, formalno, nije tako. Ovršeniku pružaju dodatnu mogućnost za odugovlačenje postupka. Ne vidi se koja je svrha tih odredaba, osim da se sucima olakša ostvarivanje “statistike”.

Članak 3.

Jezično dotjerivanje.

U hrvatskom jeziku “pismeno” ima samo ova značenja:

- 1) “slovo” (više se ne upotrebljava),
- 2) “pisana potvrda” i
- 3) “pisana građa” (kad je u množini).

Dakle, kao rodni pojam za sve pisane sastave koji nastaju u sudskim postupcima, “pismeno” u hrvatskom jeziku ne postoji.

Članak 4.

Riječ: “određeni” u stavku (1) suvišna je.

3.
 Obrazloženje izmjena u stavcima (3) do (6) jednako je onome uz članak

Članak 5.

U ovršnom postupku vijeće ne treba odlučivati ni o čemu. Ako se vijeće zamijeni sucem pojedincem i u drugostupanjskom postupku, u velikoj će se mjeri olakšati i ubrzati provođenje ovrhe.

Članak 6.

Mogućnost izjavljivanja žalbe u ovršnom postupku treba svesti na najmanju mjeru, da bi se, koliko god je moguće, vodeći računa samo o najnužnijoj zaštiti ovršenikovih prava, ubrzao postupak i spriječile zlouporabe procesnih prava na ovrhovoditeljevu štetu.

Stavak (5) je suvišan.

Članak 47. stavak (1) brisat će se (vidjeti članak 23.).

Druga rečenica u stavku (7) nije u skladu sa stavkom (4), pa omogućuje zbrku u primjeni zakona.

Članak 7.

Riječ: “osiguranje”, kao pravni izraz, ima mnogo vrlo različitih značenja. Naprotiv, “jamčevina” ima samo jedno: materijalna vrijednost koju stranka u postupku daje kao jamstvo da će izvršiti ili propustiti neku radnju ili, uopće, ponašati se kako mora, odnosno kao polog iz kojeg će se protivnoj stranci nadoknaditi šteta koju bi joj davatelj jamčevine mogao nanijeti svojim protupravnim ponašanjem. “Jamčevina”, kao izraz takvoga značenja, nije novost – nalazi se, na primjer, u odredbama Zakona o kaznenom postupku (“Narodne novine”, broj 110/97., 27/98., 112/99. i 58/02): članci 91-93.

Članak 8.

Treba omogućiti da se jamčevina daje u svim prikladnim oblicima.

Zbog izmjene stavka (1) treba promijeniti i stavak (3), jer stranka koja je kao jamčevinu primila, na primjer, dokumentarni akreditiv, ne može na njemu steći založno pravo (nego će taj akreditiv unovčiti, ako se ispune zakonski uvjeti za to).

Članak 9.

Ova izmjena potrebna je zbog brisanja stavka (4) u članku 232. (članak 79.).

Članak 10.

Poboljšanje sadašnjeg teksta.

Nagodbe se ne zaključuju nego sklapaju.

Iz razumljivih razloga u ovom slučaju treba dopustiti žalbu (stavak (3)).

Članak 11.

Ovako je jednostavnije, a jednako služi svrsi.

Članak 12.

Riječ: “ovršenje” je, očito, pogreška koju treba ispraviti (stavak (1)).

Odnosi o kojima govore odredbe stavaka (2), (3) i (5) reguliraju se u novom članku 46. (članak 22.).

Članak 13.

Sadašnje odredbe - da ovršenik koji je opterećen alternativnom obvezom, ima pravo izabrati predmet svoje obveze sve dok se ovrhovoditelj **u cijelosti** ne namiri prisilnim ispunjenjem svoje činidbe – omogućuju ovršeniku da nemilosrdno šikanira ovrhovoditelja, a nisu ni razumljive: što će biti ako ovršenik odluči ispuniti drugu činidbu pošto se ovrhovoditelj već djelomično namirio? Hoće li mu ovrhovoditelj morati vratiti ono što je primio? A što ako to više ne može? Uostalom, po odredbama članka 405. stavka (1) Zakona o obveznim odnosima, dužnik opterećen alternativnom obvezom gubi pravo izbora čim u postupku ovrhe jedna od dugovanih stvari bude **makar djelomično predana vjeroniku**.

Članak 14.

Jednako obrazloženje kao uz članak 13.

Članak 15.

Nije jasno zašto se ovdje uopće spominje vjerodostojna isprava. Ta isprava uvijek se mora priložiti prijedlogu za ovrhu koja se vodi na temelju takve isprave. Odredbe o njoj nemaju nikakve veze sa stanjem koje nastaje kad se traži da ovrhu provede sud koji nije donio ovršnu ispravu.

Članak 16.

Ničemu ne služi odredba koja obavještava da postoji poseban zakon koji propisuje stvarnu nadležnost sudova.

Članak 17.

Po Zakonu o platnom prometu ("Narodne novine", broj 117/01.) računi sudionika platnog prometa vode se isključivo u bankama. Građani mogu imati štedne račune i u štedionicama.

Članak 18.

Zbog izmjena odredaba o pravnim lijekovima treba promijeniti naslov Glave pete i brisati podnaslov označen brojem 1.

Članak 19.

Stavak (2) je suvišan, jer se samo po sebi razumije da će policija, i kad postupa po nalogu sudskog ovršitelja, primjenjivati propise o unutarnjim poslovima (a koje bi druge?).

Članak 20.

Ova je izmjena potrebna zbog izmjene članka 46. (članak 21.).

Članak 21.

Ovršenikovo pravo na žalbu treba ograničiti na najnužniju mjeru, i to pod uvjetom da se radi o slučajevima kad se vrlo lako i brzo može ustanoviti je li žalba osnovana. Stalno valja imati na umu da se u ovršnom postupku ne odlučuje ni o čijim, pa tako ni o ovršenikovim pravima (to se radi u parnici, odnosno u drugom postupku u kojem je nastala ovršna isprava), nego se samo **ostvaruju** ovrhovoditeljeva prava. A svih tegoba i rizika ovrhe ovršenik se u svako doba može jednostavno osloboditi – neka samo ispuni činidbu koju duguje.

Članak 22.

Radi bolje preglednosti, odredbe o ovrhovoditeljevom pravu na žalbu treba uvrstiti u poseban članak (sada su u članku 46., zajedno s odredbama o ovršenikovom pravu na žalbu).

Članak 23.

S obzirom na izmjenu članka 46., nema razloga da prvostupanjski sud odlučuje o žalbi protiv rješenja o ovrsi. Zbog toga je i sadašnji stavak (4) članka 47.

postao suvišan. Korisno je zamijeniti ga odredbom o roku u kojem drugostupanjski sud mora odlučiti o žalbi. To će pridonijeti ubrzanju postupka.

Najvažnije je, ipak, da odredbe sadašnjih stavka (1), (2) i (4) omogućuju neograničeno odugovlačenje postupka i kompliciraju ga bez potrebe.

Članak 24.

Podnaslov iznad članka 48. treba izmijeniti zbog izmjena toga članka (članak 25.) i unošenja novih članaka 48a. i 48b. (članak 26.).

Članak 25.

Članak 26.

Uvodi se novi pravni lijek: prigovor, koji će ovršenik moći izjaviti iz razloga koji su navedeni u točkama 4. i 7.-10. stavka (2) sadašnjeg članka 46., među razlozima za podnošenje žalbe. Radi se o okolnostima o postojanju kojih se ne može brzo i jednostavno odlučiti, ako o njima nastane spor među strankama. Tada će se, u nekim slučajevima, čak morati izvoditi dokazi.

Ovom novošću želi se ukinuti mogućnost zloupotrebe procesnih prava i beskrajno odugovlačenje postupka, ne zanemarujući najnužniju zaštitu ovršenikovih prava.

Zato bi o prigovoru odlučivao prvostupanjski sud primjenjujući pojednostavljenu i skraćenu proceduru. Sud, između ostaloga, kad ovrhovoditelj ospori navode u prigovoru ili se ne očituje o njima u određenom roku, ne bi više **upućivao** ovršenika na parnicu, nego bi ga samo **obavještavao** da je može pokrenuti. Mogućnost pokretanja takve parnice ograničila bi se kratkim prekluzivnim rokom.

Ako ovršenik prigovoru priloži ispravu na temelju koje se na prvi pogled može zaključiti da je prigovor osnovan, ovrhovoditelju treba ostaviti mogućnost da to osporava (jer isprava na koju se poziva ovršenik može, na primjer, biti krivotvorena), ali zato što će se, najčešće, raditi o istinitim ispravama, teret dokazivanja u takvim slučajevima valja prebaciti na ovrhovoditelja (novi članak 48b.).

Članak 27.

Članak 28.

Članak 29.

Članak 30.

Članak 31.

Ove izmjene potrebne su radi usklađivanja s novim odredbama o žalbi (članci 21. – 23.), odnosno o prigovoru protiv rješenja o ovrsci (članci 24. – 26.).

Članak 32.

Budući da je moguće da ovršenik u isto vrijeme podnese i žalbu i prigovor protiv rješenja o ovrsci, treba propisati kako će se tada postupiti. Razumno je zastati s rješavanjem prigovora dok drugostupanjski sud ne odluči o žalbi – ako on preinači rješenje i obustavi ovrhu ili ako to rješenje ukine i vrati predmet prvostupanjskom sudu na ponovni postupak, prigovor će postati bespredmetan. Odluka o njemu morat će se donijeti samo ako drugostupanjski sud odbije ili odbaci ovršenikovu žalbu.

Članak 33.**Članak 34.**

Isto obrazloženje kao uz članke 27. – 31.

Članak 35.

Isto obrazloženje kao uz članak 18.

Članak 36.

Odredbe stavaka (2) i (3) suvišne su zato što ovršenik u prigovoru protiv rješenja o ovrsci na temelju vjerodostojne isprave ionako može napisati što god hoće, a jedina moguća posljedica podnošenja prigovora, bez obzira na to što u njemu piše, uvijek je ista: pretvaranje ovrhe u parnicu.

Članak 37.

Usklađivanje s novim odredbama o žalbi, odnosno prigovoru protiv rješenja o ovrsci (članci 21. – 26.).

Članak 38.

Ne smije biti iznimaka od pravila da se samim podnošenjem prigovora treće osobe ne sprječava provođenje ovrhe.

Članak 39.

Podnaslov treba promijeniti zbog izmjena koje se unose odredbama članka 40.

Članak 40.

I ovršeniku se mora omogućiti da se usprotivi prigovoru treće osobe. Ona, naime, nije baš uvijek ovršenikov saveznik koji mu, isticanjem zahtjeva na prava koja ne postoje, želi pomoći u sabotiranju postupka.

Članak 41.

Mogućnost da treća osoba podnese tužbu o kojoj se ovdje radi, treba ograničiti kratkim prekluzivnim rokom.

Članak 42.

Novi stavak (4) otklonit će bilo kakve nedoumice u vezi s utjecajem parnice o kojoj je riječ na vođenje ovrhe (stavak 2.).

I novim stavkom (5) izbjeći će se nedoumice (stavak 3.).

Članak 43.

Jezično dotjerivanje.

Članak 44.

Ova je dopuna potrebna zato što će žalba u ovršnom postupku biti dopuštena samo kad je to izričito propisano, dakle, iznimno.

Članak 45.

Zahtjev za zaštitu zakonitosti više neće postojati (stavak 1.) – ukinut je člankom 226. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku («Narodne novine», broj 117/03.) koji će stupiti na snagu 1. prosinca 2003.

Nema nenadoknadive štete. Ne zna se što je teško nadoknadiva šteta (teško za koga? teško po kojim kriterijima?). Jedina osoba koja u ovršnom postupku može biti motivirana na nasilje upravo je ovršenik. I onda bi njemu trebalo omogućiti da traži odgodu ovrhe da ga se ne bi dovelo u napast da se nasilnički ponaša? Razlozi za odgodu ovrhe moraju se propisati taksativno, a ne primjerice, jer odgoda se smije određivati samo iznimno, kad postoje zaista opravdani razlozi za to (stavak 2.).

I podnošenje prijedloga za ponavljanje postupka u kojem je donesena ovršna isprava treba uvrstiti među razloge za odgodu ovrhe (stavak 3.).

Uvjetovanje odgode davanjem jamčevine kad god to ovrhovoditelji zatraže, obeshrabrit će ovršenike da predlažu odgodu samo da bi odugovlačili postupak (stavak 5.).

Treba propisati kako će se određivati svota jamčevine (stavak 6.).

Novi stavci (6) i (9) omogućit će ubrzanje ovršnog postupka.

Članak 46.

Ovrhovoditeljevo pravo da traži odgodu ovrhe ne treba ograničavati ni uvjetovati, jer on, sasvim sigurno, ne može imati interesa da, zloupotrebjavajući procesna prava, odugovlači postupak.

Članak 47.

Iz razloga koji su navedeni uz članak 40. i u ovom slučaju ovršeniku treba omogućiti da zaštiti svoja prava.

Članak 48.

Ove odredbe treba brisati jer su suvišne s obzirom na nove odredbe o odgodi ovrhe koje se predlažu.

Članak 49.

Razlozi za odgodu ovrhe prestali su ili nisu. Ako jesu, to se lako može dokazati. Zato ne treba otežavati vođenje postupka uvođenjem vjerojatnosti tamo gdje joj nije mjesto. A hoće li se u ovakvim slučajevima ovrha nastaviti, ne treba prepuštati sudu na ocjenu, nego propisati da se ovrha mora nastaviti.

Članak 50.

Nije jasno zašto bi ovršenik imao mogućnost, koju mu daje sadašnji članak 78., da šikanira ovrhovoditelja. Posebno (stavak (4) točka 3.), na temelju čega bi trebalo očekivati da će sud moći prodati predmet koji ovršenik nije mogao unovčiti, pa makar i iz “opravdanih razloga”?

Članak 51.

Kako se ovlaštenik prava prvokupa može poslužiti tim pravom pošto je nekretnina već prodana neposrednom pogodbom, što predviđa sadašnji članak 91. stavak (2)?

Članak 52.

Odredbe, brisanje kojih se predlaže, omogućuju da se nekretnina na trećoj dražbi proda čak i za jednu kunu. To je nepravedno i nerazumno, a ujedno omogućuje razne zlouporabe.

Ako na trećoj dražbi ovrhovoditelj kupi nekretninu, ovršenik će je izgubiti, ali duga se neće osloboditi. Ako ima još osoba koje imaju pravo na namirenje iz kupovnine, niti jedna od njih u ovakvom slučaju neće moći ni djelomično namiriti svoju tražbinu. Ovršenik se može dogovoriti s osobom kojoj dovoljno vjeruje da ona kupi njegovu nekretninu za jednu kunu ili neku veću, ali još uvijek premalu, cijenu s namjerom da mu kasnije vrati nekretninu. Tako će ovršenik izigrati ovrhovoditelja i, ako nema nikakve druge imovine, konačno spriječiti namirenje ovrhovoditeljeve tražbine.

Suprotan je članku 48. st. 1. Ustava Republike Hrvatske propis koji omogućuje da netko, bez pristanka vlasnika, gotovo besplatno stekne pravo vlasništva na njegovoj stvari.

Članak 53.

Strankama i ponuditeljima treba omogućiti da na siguran način budu obaviješteni o dosudi nekretnine.

Članak 54.

Isto obrazloženje kao uz članak 44.

Članak 55.

U ovakvim slučajevima sada se postupa apsurdno: ovrhovoditelj mora položiti kupovninu, makar se unaprijed zna da će mu je sud vratiti nakon dosude nekretnine (on će se jedini namirivati iz kupovnine). A zbog inertnosti službeničkog sustava ovrhovoditelj često nakon dosude mora tjednima čekati da mu se vrati kupovina, odnosno onaj njen dio koji je jednak svoti njegove ovršne tražbine.

Članak 56.

U članku 118. moraju se dodati novi stavci (4) i (5) zbog unošenja novog članka 100a. (članak 55.).

Članak 57.

Stavci (1) i (2) članka 121. suvišni su jer je u stavicima (3) – (5) propisano sve što treba da bi se nekretnina predala kupcu.

Članak 58.

Pravo na nužni smještaj više ne postoji.

Članak 59.

Bitno je to da su pomagala o kojima je riječ u članku 128. stavku (1) toč. 8. nužna ovršeniku. Svejedno je kako ih je stekao.

Članak 60.

Ovrhovoditelja uvijek treba obavještavati o mjestu i vremenu pljenidbe.

Članak 61.

Odredbama članka 132. stavka (3) omogućuje se ovršeniku da šikanira ovrhovoditelja i da odugovlači postupak.

Članak 62.

U pogledu novog stavka (3) isto obrazloženje kao uz članak 44.

Samo se po sebi razumije da se ovrha, ako u nekom slučaju nije drugačije propisano, može provesti samo na temelju odluke koja je pravomoćna i ovršna (izmjena sadašnjeg stavka (3)).

Članak 63.

U postupku koji se vodi na temelju sadašnjih odredaba, zaplijenjene pokretnine ne prodaju se gotovo nikada – zato što se dražbe održavaju u stanovima ili na nekretninama ovršenika. Kupci se ne pojavljuju na tim dražbama, dijelom zbog straha od mogućih neugodnosti, dijelom zbog moralne nelagode koju izaziva pomisao da se ovršeniku iz njegovoga doma oduzima neka stvar, pa makar to bilo uz naplatu i u skladu sa zakonom. Povjeravanjem prodaje komisionarima te bi zapreke nestale. Kupci bi komisionaru dolazili kao i bilo u koju drugu prodavaonicu, a kupujući pokretninu ne bi ni znali čija je.

U pogledu odredaba o pravu na žalbu (novi članak **143f.** st. (3)) vrijedi isto obrazloženje kao uz članak 44.

Uvođenjem komisijone prodaje, naravno, ne bi se isključila primjena sadašnjih odredaba o prodaji zaplijenjenih ovršenikovih pokretnina, nego bi se samo bitno poboljšao ovrhovoditeljev položaj u postupku.

Članak 64.

Poslodavci, a i drugi dužnici ovršenika (članci 179. i 216. Ovršnog zakona), prečesto se ponašaju krajnje nesavjesno pa, ili iz nemarnosti ili ponekad i namjerno, ne obustavljaju ovršenikova primanja da bi ih dostavili ovrhovoditelju. Sadašnja komplicirana procedura kojoj se ovrhovoditelj u takvom slučaju mora podvrgnuti, uz veliku spornost sudova, znatno otežava ostvarivanje njegovih prava.

Članak 65.

Sadašnje odredbe stavaka (4) i (5) članka 180. upravo pozivaju ovršenika da traži odgodu ovrhe i to bez obveze da se pri tome pozove na ikakve opravdane razloge. Nije shvatljivo zašto bi ovršeniku trebalo omogućiti dodatno šikaniranje ovrhovoditelja i pružati mu još jednu priliku da odugovlači postupak.

Novi stavak (5) predlaže se da bi se otklonile nedoumice koje se u praksi često pojavljuju. Naime, na pitanje što treba činiti s novcem na zaplijenjenom

ovršenikovom računu prije nego što će se taj novac, u iznosu ovršne tražbine, doznačiti ovrhovoditelju, banke odgovaraju različito.

Članka 66.

Članak 67.

Treba omogućiti da se ovrha provede odjednom na svim ovršenikovim računima.

Članak 68.

Sadašnje odredbe članka 205., koje mjesnu nadležnost suda vežu uz sjedište ovršenikove banke često uzrokuju otežavanje položaja ovrhovoditelja. Mnoge banke imaju sjedište u Zagrebu i samo zbog toga za provedbu ove vrste ovrhe nadležni su zagrebački sudovi koji su ionako preopterećeni.

Odredbama novog stavka (2) ovršni se postupak u ovom dijelu usklađuje s parničnim (novi članak 48. ZPP), s tim da se položaj ovrhovoditelja želi poboljšati i kad vodi ovrhu protiv ostalih pravnih osoba koje se navode u tom stavku. I time će se, ujedno, pridonijeti rasterećenju Općinskog, Županijskog i Trgovačkog suda u Zagrebu.

Članak 69.

Članak 70.

Članak 71.

Članak 72.

Članak 73.

Članak 74.

Usklađivanje sa Zakonom o platnom prometu u zemlji ("Narodne novine", broj 117/01.).

Članak 75.

Sadašnje odredbe članka 212. stvarno ukidaju neograničenu solidarnu odgovornost dvaju ili više ovršenika koja je ustanovljena ovršnom ispravom. Odredbama koje se predlažu, omogućit će se da se ovrha protiv solidarnih ovršenika provede točno kako je određeno ovršnom ispravom.

Članak 76.

Ova je odredba potrebna zbog novog načina reguliranja prava na žalbu, odnosno prigovor.

Članak 77.

Jednako obrazloženje kao uz članak 44.

Članak 78.

Stavak (4) bit će suvišan s obzirom na opću odredbu da žalba ne odgađa ovrhu.

Članak 79.

Ne treba određivati najveću dopuštenu ukupnu svotu novčanih kazni koje se mogu izreći ovršeniku. Takvim ograničavanjem stimuliraju se tvrdokorni ovršenici.

Članak 80.

Prekršajne kazne ne spadaju ovamo (članak 307b.).

Članak 81.

Glava dvadesetdruga suvišna je s obzirom na odredbe Zakona o zemljišnim knjigama ("Narodne novine" broj 91/96.). Naime, u članku 55. stavku (1) točki b) ZZK propisano je da se uknjižba može dopustiti i na temelju sudske odluke koja se po propisima o ovrsi smatra ovršnom ispravom. Dakle, na temelju ovršne sudske odluke upis u zemljišnu knjigu određuje se i provodi **izravno**, u zemljišnoknjižnom postupku. Primjenom odredaba Glave dvadesetdruge Ovršnog zakona postupak se bez ikakve potrebe i razumnog razloga komplicira: prvo treba provesti ovrhu, a zatim, na temelju pravomoćnog rješenja o ovrsi, zemljišnoknjižni postupak. To izaziva ne samo odugovlačenje postupka nego i povećanje ovrhovoditeljevih izdataka. Takvo stanje je apsurdno: na temelju, na primjer, ugovora o prodaji nekretnina uknjižba se može ishoditi izravno, primjenjujući samo propise o zemljišnoknjižnom postupku, a kad se radi o pravomoćnoj i ovršnoj presudi, koja je nesumnjivo akt veće pravne snage od ikojega ugovora, treba provoditi dva postupka – prvo ovršni, a zatim zemljišnoknjižni.

Ovršni zakon stupio je na snagu **16. kolovoza 1996.**, a ZZK **1. siječnja 1997.** Primjenom načela: "**lex posterior derogat legi priori**", trebalo bi smatrati da je samim stupanjem na snagu ZZK prestala vrijediti Glava dvadesetdruga OZ. Ali, u praksi naših sudova to se načelo primjenjuje prilično bojažljivo i neredovito, pa su tako neki općinski sudovi, s pravom, počeli ignorirati Glavu dvadesetdrugu OZ, a neki još uvijek primjenjuju njene odredbe.

Zato je korisno izriječom brisati tu glavu.

Članak 82.**Članak 83.**

Nikakva prava, osim onih koja sadržavaju novčanu tražbinu, nisu prikladna kao sredstvo osiguranja. Koji bi vjerovnik pristao primiti kao osiguranje pravo koje sadrži tražbinu na trpljenje, propuštanje ili predaju stvari u posjed? A ako i bi, što da radi s takvim pravom ako dužnik zakasni s plaćanjem duga? Hoće li ga prodati? A kome i kako?

Članak 84.**Članak 85.****Članak 86.****Članak 87.****Članak 88.**

Sadašnji članci 273. do 278. Ovršnoga zakona omogućuju da se potpuno izigraju odredbe Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima koje reguliraju stjecanje odnosno pridržavanje prava vlasništva radi osiguranja neke tražbine (članak 34. stavak (5)). Svrha toga osiguranja nije niti smije biti da vjerovnik, zato što mu dužnik nije platio

dug, postane punopravni vlasnik stvari na kojoj je stekao odnosno pridržao prethodno pravo vlasništva. On je samo ovlašten, ne bude li mu tražbina o dospijeću ispunjena, **namiriti je iz stvari u skladu s pravilima o namirivanju zalogom osiguranih tražbina izvansudskim putem.**

Ovršni zakon stupio je na snagu 28. srpnja 1996., a Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima 1. siječnja 1997. U skladu s pravilom: «lex posterior derogat legi priori», toga su dana prestale vrijediti sve odredbe Ovršnoga zakona koje nisu u skladu s odredbama Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima. Ali, naši sudovi na to se uopće ne osvrću, nego i dalje primjenjuju i one odredbe Ovršnoga zakona koje stvarno više nisu na snazi. Zato te odredbe treba izrijekom ukinuti odnosno izmijeniti.

Ali, čak i bez obzira na Zakon o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, odredbe Ovršnoga zakona koje omogućuju da vjerovnik, kao prethodni vlasnik, ako dužnik ne namiri njegovu tražbinu, postane punopravni vlasnik stvari koju je dobio kao osiguranje, protuustavne su. One, naime, omogućuju nekakvu privatnu konfiskaciju dužnikove imovine. Kao osiguranje tražbine od **10.000,00** kuna vjerovnik može dobiti u prethodno vlasništvo nekretninu koja vrijedi, na primjer, **1.000.000,00** kuna. Ako mu dužnik o dospelosti ne plati dug, vjerovnik može postati punopravnim vlasnikom te nekretnine i tako **99/100** njenoga dijela dobiti besplatno. Dužniku će se tako (što se ne smije uraditi ni u korist države, pa čak ni na štetu učinitelja teškoga kaznenog djela) jednostavno oteti vrijednost od **990.000,00** kuna. To nije sve. Ako protivnik osiguranja ne zatraži da se, pošto dospije njegov dug a on ga ne plati, stvar koja je sredstvo osiguranja proda putem javnog bilježnika ili ako takva prodaja u roku od tri mjeseca ne uspije (članak 277. stavci (1) do (4) Ovršnoga zakona), predlagatelj osiguranja, postavši punopravnim vlasnikom, steći će i pravo da traži predaju stvari u posjed i, ako se radi o nekretnini, iseljenje dužnika i njegove obitelji. S pomoću odredaba članaka 273. do 279. Ovršnoga zakona mnogobrojni lihvari stekli su enormno bogatstvo uništavajući istodobno gospodarski, socijalno i psihički na tisuće obitelji. Time se vrijeđa članak 48. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske koji jamči pravo vlasništva.

Zato se predlaže, između ostaloga, ne samo ukidanje mogućnosti da vjerovnik postane punopravni vlasnik dužnikove stvari koju je dobio u prethodno vlasništvo, nego i zabrana ugovaranja takve mogućnosti pod prijetnjom ništavosti.

Članak 89.

Riječi koje se brišu suvišne su s obzirom na novi članak 279a.

Članak 90.

Pojednostavljenje i poboljšanje odredaba cijeloga odjeljka.

Članak 91.

Sadašnja odredba članka 285. stavka (1) toč. 1. omogućuje da se prethodna mjera odredi i na temelju platnog naloga odnosno rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave protiv kojih je pravovremeno podnesen prigovor.

To može biti osobito opasno za protivnika osiguranja ako sud odredi prethodnu mjeru zabranom banci da protivniku osiguranja ili trećoj osobi, po njegovom nalogu, isplati s njegovog računa novčani iznos za koji je određena prethodna mjera.

Rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave i platni nalog mogu se izdati i na temelju isprava koje je ovrhovoditelj odnosno tužitelj potpuno proizvoljno sastavio (to se najčešće događa kad se kao vjerodostojna isprava priloži obračun kamata). Podnošenjem prigovora ovršenik odnosno tuženik spašava se ovrhe, ali ulazi u parnicu koja može potrajati godinama, a cijelo to vrijeme dio novca na njegovom računu ostaje zaplijenjen.

Kad se radi o obračunima kamata, tuženici u takvim parnicama vrlo često uspijevaju, barem tako da dokažu da je ukupna svota kamata koju tužitelji traže veća od one koja im stvarno pripada (što se, u pravilu, događa zato što tužitelji, izrađujući obračune kamata, protuzakonito zaračunavaju kamate na kamate).

Ne radi se, naravno, samo o obračunima kamata, nego i o proizvoljno sastavljenim fakturama, protuugovorno ispunjenim blanko mjenicama i čekovima itd.

Članak 92.

Usklađivanje sa Zakonom o platnom prometu.

Članak 93.

S obzirom na nove opće odredbe o žalbi i prigovoru koje se uvode, treba posebno regulirati pravo na žalbu protiv rješenja o prijedlogu za izdavanje privremene mjere. Budući da se izdavanje privremenih mjera traži u izvanrednim situacijama u kojima je nužno hitno postupanje, treba odrediti vrlo kratke rokove i za izjavljivanje žalbe i za odlučivanje o njoj uz isključivanje suspenzivnog učinka ne samo žalbe, nego i roka u kojem se ona može podnijeti.

Članak 94.

Radi rasterećivanja sudova, u nadležnost javnih bilježnika treba prenijeti ne samo izdavanje rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojnih isprava, nego i druge radnje u ovršnom postupku koje javni bilježnici mogu obaviti a da se time ne ugroze prava stranaka (članak **307a.**).

Budući da se radi o poslovima koji će se obavljati u ime države, ne bi bilo primjereno niti korisno da ih obavljaju samo oni javni bilježnici koji to žele (članak **307b.**).

Moguće je da se i u postupku pred javnim bilježnikom pojave razlozi za izuzeće, pa treba propisati tko će u takvim slučajevima odlučivati (članak **307c.**).

I u postupku pred javnim bilježnikom može se dogoditi da ovršenik stavi prigovor nenadležnosti, odnosno da među dvama javnim bilježnicima nastane sukob o nadležnosti (članak **307d.**).

Praktični razlozi opravdavaju odredbe da stranke sve prigovore i prijedloge u postupcima iz članka **307a.** dostavljaju javnim bilježnicima, i kad će o tim prigovorima i prijedlozima odlučivati nadležni sudovi (članci **307e.** – **307k.**).

Odredbama članka **307f.** otklanjaju se nedoumice koje bi se inače možda mogle pojaviti u praksi.

Kad bi i u slučajevima iz članak **307g. – 307k. st. (1)** morao postupati sud, postupak bi se znatno produžio i stvorile bi se nepotrebne administrativno - tehničke poteškoće (kolanje spisa između javnih bilježnika i sudova). Ni u jednom od tih slučajeva ne odlučuje se o pravima stranaka, pa nema zakonske zapreke da sve što je potrebno urade javni bilježnici. Ali, odlučivanje o prijedlogu za oslobođenje od plaćanja pristojbi uvijek mora biti u nadležnosti suda, jer ono može utjecati na prihode državnog proračuna (članak **307k. st. (2)**).

Da bi javni bilježnik mogao voditi postupke iz članka **307a.** kako valja, mora u tim postupcima imati ovlasti koje inače pripadaju sucu (članak **307m.**).

Na odgovarajući način to mora vrijediti i za službenike javnog bilježnika (članak **307n.**).

Nema razloga da se za obavljanje radnji iz članka **307a.** propisuje nekakav poseban postupak (članak **307o.**).

Zato što će se javnim bilježnicima povjeriti dio poslova koje sada obavljaju suci, a službenicima javnih bilježnika dio poslova koje sada obavljaju sudski izvršitelji, nužno je da u vezi s tim poslovima predsjednici nadležnih sudova imaju prema javnim bilježnicima i njihovim službenicima nadzorne ovlasti kakve im pripadaju prema sucima i sudskim službenicima i namještenicima. Na odgovarajući način to će vrijediti i za nadležnog ministra (članak **307p.**).

Zakon o javnom bilježništvu propisuje kako se određuju javnobilježnička mjesta (članak 16.) odnosno njihova službena područja (članak 30.). Ali, tu se radi isključivo o teritorijalnoj podjeli rada među javnim bilježnicima, koja se korisnika njihovih usluga samo donekle tiče. Oni se, naime, radi obavljanja nekih poslova (na primjer: sastavljanje isprava i ovjera potpisa) mogu obratiti bilo kojem javnom bilježniku – ne samo onome na čijem službenom području borave.

Budući da će javni bilježnici preuzeti dio poslova iz sudske nadležnosti, mora se odrediti njihova mjesna nadležnost po kriterijima kakvi se primjenjuju prilikom propisivanja mjesne nadležnosti sudova. Prije svega, stranke moraju unaprijed znati koji će javni bilježnik na određenom području voditi postupke iz dosadašnje sudske nadležnosti i koje je to područje. Zatim, kriteriji za određivanje javnobilježničkih mjesta i službenih područja javnih bilježnika (broj stanovnika, potrebe za javnobilježničkim uslugama i razvijenost gospodarskog i pravnog prometa) nisu dovoljni za određivanje mjesne nadležnosti javnih bilježnika za vođenje postupaka iz članka **307a.** Ovdje će najvažniji kriterij biti dosadašnja opterećenost pojedinih sudova predmetima na koje se taj članak odnosi. Prikladno je da se područje za koje je nadležan pojedini bilježnik nazove kotarom. Prije osnivanja općinskih sudova, prvostupanjski sudovi nazivali su se kotarskima. Riječ “kotar” poznata je i odavno uobičajena u hrvatskoj pravnoj terminologiji. Da ne bi bilo nedoumica, korisno je propisati da nove odredbe o javnobilježničkim kotarima nikako neće utjecati na odredbe Zakona o javnim bilježnicima o sjedištima i područjima javnih bilježnika u pogledu ostalih njihovih poslova (članak **307r.**).

Članak 95.

Da se izbjegnu brojne poteškoće administrativne i tehničke naravi i trošenje vremena za predavanje nedovršenih ovršnih predmeta na koje se odnosi članak 307a. javnim bilježnicima, što bi moglo izazvati zastoje u vođenju postupaka u tim predmetima, bolje je da sudovi dovrše postupke u predmetima koji se kod njih zateknu na dan početka primjene članka 94.

Članak 96.**Članak 97.**

Radi primjene novoga Zakona, pravilnicima treba regulirati brojne administrativno-tehničke pojedinosti.

Članak 98.

Komisionari ne mogu raditi prije nego što stupi na snagu pravilnik koji će sadržavati odredbe o svim pojedinostima koje se tiču njihova poslovanja.

Članak 99.

Isto obrazloženje kao uz članak 7.

Članak 100.

Ove su odredbe potrebne zbog unošenja novog Dijela četvrtog s člancima 307a. do 307s.

Članak 101.

Zbog usklađivanja sa Zakonom o platnom prometu u zemlji, članak 34. Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona ("Narodne novine", broj 29/99.) ne može ostati na snazi.

Članak 102.

Treba omogućiti da se nove, jednostavnije i učinkovitije zakonske odredbe primjenjuju i u postupcima koji su već pokrenuti kad god to, s obzirom na stadij postupka, bude moguće (stavci (1) i (2)).

Štetnih i protuustavnih učinaka sadašnjih odredaba članka 274. do 279. Ovršnoga zakona treba poštediti i protivnike osiguranja koji su sporazume o osiguranju sklopili prije stupanja na snagu ovoga Zakona (stavak (3)).

Članak 103.

Da bi se sudovi rasteretili i procesnih radnji u ovrsi na pokretninama, treba omogućiti da se obavljanje tih radnji povjeri ovlaštenim privatnim poduzetnicima, što je uobičajeno u nekim drugim državama. Za valjano pripremanje te promjene potrebno je izvjesno vrijeme. Smatra se da će jedna godina biti dovoljna.

Članak 104.

Zbog brojnih izmjena i dopuna korisno je utvrditi pročišćeni tekst Ovršnoga zakona.

Članak 105.

Zato što su za prenošenje poslova ovrhe javnim bilježnicima potrebne opsežne pripreme, predlaže se da se odredbe članka 94. počnu primjenjivati tek kad prođe jedna godina od dana stupanja Zakona na snagu.

III. OCJENA I IZVORI POTREBNIH SREDSTAVA ZA PROVEDBU ZAKONA

Za provedbu ovoga Zakona ne treba osigurati nikakva sredstva u državnom proračunu.

IV. RAZLIKE IZMEĐU RJEŠENJA KOJA SE PREDLAŽU U ODNOSU NA RJEŠENJA IZ PRIJEDLOGA ZAKONA I RAZLOZI IZ KOJIH SU TE RAZLIKE NASTALE

Navode se članci Konačnog prijedloga Zakona, a u zagradama članci Prijedloga Zakona.

Članak 65.**Članak 66.****Članak 67.**

Ovo su nove odredbe. Svrha im je prilagoditi ovrhu odredbama Zakona o platnom prometu u zemlji koje omogućuju da se ona istovremeno, ako je to potrebno, provede na svim ovršenikovim kunskim i deviznim računima. Također treba jasno odrediti posljedice dostavljanja rješenja o ovrsi banci.

Članak 68. (66.)

Poboljšanje ovrhovoditeljevog položaja time što se u slučajevima na koje se odnosi novi stavak (2) više neće morati obraćati sudovima u Zagrebu koji su od svih sudova u državi najviše opterećeni.. Time će se popraviti i stanje u tim sudovima.

Članak 70. (68.)**Članak 71. (69.)**

Poboljšanje prvobitnog teksta u interesu ovrhovoditelja. Sadašnji sustav platnog prometa dopušta da se navođenjem samo jedne banke kod koje ovršenik ima račun i broja samo jednog njegovog bankovnog računa omogući ovrha na svim ovršenikovim kunskim

i deviznim računima kod svih banaka kod kojih su oni otvoreni (postoji Jedinostveni registar računa poslovnih subjekata koji je dostupan svim bankama – članak 13. Zakona o platnom prometu u zemlji).

Članak 75. (73.)

Potpuno usklađivanje s mogućnostima koje pruža Zakon o platnom prometu u zemlji. U usporedbi s prvobitnom odredbom, poboljšava se ovrhovoditeljjev položaj tako da se solidarna odgovornost dvaju ili više ovršenika može potpuno ostvariti, u svakom slučaju.

Članak 82.

Članak 83.

Članak 84.

Članak 85.

Članak 86.

Članak 87.

Članak 88.

Članak 89.

Članak 90.

Ovo su nove odredbe. Svrha im je reguliranje sudskog i javnobilježničkog osiguranja u skladu s Ustavom Republike hrvatske i Zakonom o vlasništvu i drugim stvarnim pravima.

Članak 307f. u članku 94. (prije:84.)

Nova odredba kojoj je svrha otklanjanje ikakvih nedoumica u praksi.

Članak 307s. (307r.) u članku 94. (prije: 84.)

Korisno je izrijekom propisati da nagrada i naknada troškova javnog bilježnika ulaze u troškove ovrhe.

Članak 102. (92.)

Dodan je novi stavak (3).

Sve ove izmjene i dopune predlagatelj je unio iz vlastite pobude, s tim da se u pogledu onih koje se odnose na ovrhu na bankovnom računu, prethodno savjetovao sa stručnjacima Financijske agencije (FINA), a što se tiče izmjena i dopuna odredaba o sudskom i javnobilježničkom osiguranju prihvatio je prijedloge klubova zastupnika Liberalne stranke i Hrvatske socijalno-liberalne stranke..

V. PRIJEDLOZI I MIŠLJENJA KOJE PREDLAGATELJ NIJE PRIHVATIO

1) PROMJENA PREDMETA, ODNOSNO SREDSTVA OVRHE (članak 2.)

Novim stavkom (3) članka 5. ukida se pravo ovršenika na žalbu protiv rješenja o nastavljanju ovrhe na drugom predmetu odnosno sredstvu ovrhe (Klub zastupnika Hrvatske Socijalno – liberalne stranke).

Ne ukida se. U novom članku 46. stavku (2) (članak 21. Konačnoga prijedloga) propisano je da ovršenik protiv rješenja iz članka 5. stavka (3) može izjaviti žalbu samo ako se njime odredi ovrha na stvarima ili pravima koji su izuzeti od ovrhe.

2) PRIGOVOR KAO NOVI PRAVNI LIJEK PROTIV RJEŠENJA O OVRSI (članak 25.)

Novim člankom 48b. stavkom 2. opet se usporava postupak i direktno ide protiv ovrhovoditelja koji mora osporiti prigovore ovršenika i čekati minimalno 15 dana na sudsku odluku. Stavci (1) i (2) novoga članka 49. također usporavaju postupak jer omogućuje da se prigovor podnese i nakon pravomoćnosti rješenja o ovrsi (Klub zastupnika Hrvatskoga bloka).

Ne usporava se. Ni na kakvu sudsku odluku ovrhovoditelj ne mora čekati, nego ima rok od 15 dana za podnošenje tužbe sa zahtjevom da njegova tražbina nije prestala. Ovrhovoditelj ne mora osporiti ovršenikov prigovor. Učinit će to samo ako smatra da ima razloga za to. Novom odredbom ovrhovoditelj je bolje zaštićen nego sadašnjom

3) ODGODA OVRHE (članak 45.)

Odredba po kojoj bi sud smio dopustiti odgodu ovrhe smo ako ovršenik plati jamčevinu ako je to ovrhovoditelj tražio, mogla bi ovršenike slabijeg imovnog stanja dovesti u tešku situaciju. Praksa pokazuje da dužnici često opravdano traže odgodu a nemaju novaca za jamčevinu (klubovi zastupnika HSLS i Istarske demokratske stranke).

Praksa pokazuje da dužnici najčešće **neopravdano** traže odgodu – samo da bi odugovlačili postupak. Obvezatno plaćanje jamčevine, kad god to ovrhovoditelj zatraži, svest će obijesno predlaganje odgode na najmanju mjeru. Uostalom, i plaćanja jamčevine i svih drugih tegoba ovrhe ovršenik se u svako doba može vrlo jednostavno osloboditi – ispunjenjem ovrhovoditeljeve tražbine.

4) KOMISIONA PRODAJA POKRETNINA (članak 63.)

a) Odredbe o tome trebalo bi dodatno razraditi da se spriječe zlouporabe, na primjer skrivanje robe u skladištu u sprezi s ovršenikom (Klub zastupnika Hrvatskoga bloka).

Nikakvim propisima ne mogu se potpuno spriječiti zlouporabe. Komisionare će nadzirati nadležni sudovi i Ministarstvo pravosuđa, uprave i lokalne samouprave i Ministarstvo financija.

b) Od uvođenja komisijone prodaje neće biti koristi jer ljudi kod nas nisu stekli naviku kupovati u takvim prodavaonicama (Klub zastupnika Hrvatske demokratske zajednice).

c) Od uvođenja komisijone prodaje neće biti nikakve koristi, jer nitko neće kupovati starudiju koja će se nuditi na prodaju (zastupnik Petar Žitnik).

Tvrdnje da od uvođenja komisijone prodaje pokretnima koje su zaplijenjene u ovršnom postupku neće biti nikakve koristi ničim nisu obrazložene. A da od prodaje pokretnina na sudskim dražbama nema nikakve koristi, opće je poznato.

5) PRENOŠENJE NEKIH PROCESNIH RADNJI U NADLEŽNOST JAVNIH BILJEŽNIKA (ČLANAK 84.)

a) Prenošnje dijela nadležnosti na javne bilježnike osjetljiv je prijelaz koji treba detaljno regulirati. Prebaciti nadležnost s ciljem da se statistički prikaže poboljšanje stanja u sudstvu, a da stranke ni tada ne mogu svoja prava ostvariti brže i jednostavnije i onda okriviti javne bilježnike za sporost i neučinkovitost, nije ono što treba prihvatiti. Trebalo bi saznati kakvo je stajalište Hrvatske javnobilježničke komore o tim promjenama (Klub zastupnika HB).

Poboljšanje sudske statistike nije svrha prenošenja dijela procesnih radnji u ovršnom postupku u nadležnost javnih bilježnika. Svrha toga jest ubrzanje i povećanje učinkovitosti ovrhe. Stajalište Hrvatske javnobilježničke komore o promjenama o kojima je riječ, vrlo je dobro poznato. Ona je ne samo obaviještena o tome, nego je i vrlo aktivno sudjelovala u izradi nacrtu Zakona o izmjenama i dopunama Ovršnog zakona.

b) Javnobilježnički kotari ne mogu se ustanovljavati pravilnikom, jer se radi o prenošenju sudske nadležnosti, a Ustav Republike Hrvatske propisuje da se sudska nadležnost određuje zakonom.

Sudska nadležnost u pravom smislu tih riječi jest samo nadležnost za rješavanje sporova o postojanju prava, odnosno, u kaznenom postupku, o krivnji i kazni. I ništa više. Ni o čemu takvom javni bilježnici neće odlučivati. Zato je potpuno svejedno hoće li se javnobilježnički kotari ustanovljavati zakonom ili pravilnikom. Po toj logici trebalo bi i sadašnja službena sjedišta javnih bilježnika određivati zakonom, a ne rješenjem Ministarstva pravosuđa, uprave i lokalne samouprave (članak 29. stavak (1) Zakona o javnom bilježništvu). Zato što javni bilježnici, između ostaloga, ovjeravaju potpise i prijepise, a to je prije mnogo godina bilo u nadležnosti sudova. Čak su ovlašteni

sastavljati akte koji su ovršne isprave (članak 54. ZOJB), dakle, imaju jednaku pravnu snagu kao sudske presude.

Nije jasno tko će i po kojim kriterijima raspoređivati rješenja o ovrsi javnim bilježnicima. To bi trebalo regulirati zakonom.

Sada trgovački sudovi mogu provođenje ovrhe povjeriti općinskim sudovima. Hoće li oni ubuduće predmete dostavljati javnim bilježnicima izravno ili preko općinskih sudova?

Jasno je. Prijedloge za ovrhu na temelju vjerodostojnih isprava stranke će dostavljati izravno nadležnim javnim bilježnicima, a spise u kojima će oni, pošto se donesu rješenja o ovrsi na temelju ovršnih isprava, obavljati izvjesne procesne radnje, dostavljat će im suci koji su ta rješenja donijeli.

Trgovački sudovi sada mogu povjeriti općinskim sudovima samo provođenje ovrhe na nenovčanim sredstvima ovršenika, dakle prodaju pokretnina i nekretnina. Javni bilježnici neće preuzeti ovrhu na pokretninama. Predmete u kojima se vodi ovrha na nekretninama, trgovački sudovi će, pošto izdaju rješenja o ovrsi, i to u svakom slučaju, a ne samo kad budu htjeli, dostavljati izravno nadležnim javnim bilježnicima.

Od deset najznačajnijih zemalja u Europskoj uniji u samo tri javni bilježnici sudjeluju u ovršnom postupku, i to samo kad se radi o prodaji nekretnina,

Bit djelovanja izvansudskih službi koje u nekim zemljama provode ovrhu jest izlazak na teren, što kod javnih bilježnika nije slučaj. Te službe u svom djelovanju moraju uvažavati i tržišnu logiku, što se za javne bilježnike danas ne može reći. Mnoge tranzicijske zemlje idu za tim da se organiziraju visokoprofesionalne službe koje bi zamijenile ovršne suce (Klub zastupnika HSLS).

Tko će provoditi ovrhu pošto sud izda rješenje o ovrsi na temelju ovršne isprave, praktično je, a ne pravno pitanje. Zato primjeri iz inozemstva nisu osobit argument u raspravi o tome. Uostalom, u Švicarskoj, na primjer, ovrhu provode općinski, dakle, upravni službenici, pa se tome nitko ne čudi.

Izlazak na teren nije bitno obilježje niti jedne državne niti javne službe. I suci vrlo često izlaze na teren (očevidi, rekonstrukcije, obdukcije, ekshumacije ...), pa to nimalo ne ugrožava njihovo dostojanstvo. To već čine i javni bilježnici, obavljajući svoje sadašnje poslove (sastavljanje isprava za osobe koje zbog bolesti ili starosti ne mogu doći u njihove urede, ovjera potpisa takvih osoba ...). Kad preuzmu nove poslove, javni bilježnici morat će ići na teren samo kad budu provodili ovrhu diobom stvari (a ako se bude provodila civilna dioba, niti tada) – novi članak 307a. stavak (3) točka 5.

Konstatacija da službe koje u nekim zemljama provode ovrhu moraju uvažavati i tržišnu logiku, što se za javne bilježnike ne može reći, nije razumljiva.

Nikakve službe u Republici Hrvatskoj nikada neće zamijeniti ovršne suce kao dužnosnike koji imaju ovlast donositi rješenja o ovrsi na temelju ovršnih isprava i nadzirati provedbu ovrhe.

c) Nužno je organizirati dopunsko obrazovanje javnih bilježnika jer svi oni ne poznaju ovršni postupak (Klub zastupnika Socijaldemokratske partije).

To će učiniti Ministarstvo pravosuđa uprave i lokalne samouprave putem tečajeva. Predlagatelj smatra da o tome ne treba ništa propisivati zakonom.

d) Nije vjerojatno da će javni bilježnici moći obaviti posao koji se prenosi na njih, jer ovršnih sudaca ima oko 200, a javnih bilježnika oko 250. Javni bilježnici sada stvarno postaju suci s ovlašću da odbacuju nepravodobno podnesene prigovore. Građani i pravne osobe ostvaruju pravnu zaštitu kod sudova, a ne kod javnih bilježnika, koji inače obavljaju jednu preventivnu pravnu zaštitu. Oni nemaju prerogative vlasti, nego moraju biti nepristrani povjerenici stranaka (Klub zastupnika IDS). Ako je ovršni postupak dio sudbene nadležnosti, postavlja se osnovno pravno pitanje može li se dio te nadležnosti i monopola državne prisile prenijeti na javne bilježnike (zastupnik Josip Leko).

Javni bilježnici moći će obavljati poslove koji će im se prenijeti. To su, uostalom, potvrdili njihovi ovlaštani predstavnici u razgovoru sa zamjenikom ministricе pravosuđa, uprave i lokalne samouprave.

Oni neće postati suci (zašto nisu postali suci kad su dobili ovlast sastavljati isprave koje imaju svojstvo ovršnih isprava?). Odbacivanje nepravodobnih podnesaka nije suđenje, nego administrativno-tehnička radnja. Uostalom, protiv rješenja kojim javni bilježnik odbaci njegov prigovor, ovršenik će se moći žaliti nadležnom drugostupanjskom sudu.

Pravna zaštita pruža se suđenjem. Ovrha nije suđenje. Preuzimajući dio poslova ovrhe javni bilježnici neće izgubiti svojstvo nepristranih povjerenika stranaka. Zar su, možda, suci, samo zato što rješavaju sporove (što javni bilježnici neće raditi) pristrani ili zbog toga ne zaslužuju povjerenje stranaka ?

Javni bilježnici neće postati dionici monopola državne prisile, jer se nikakvom prisilom neće moći služiti.

e) Ključno je pitanje jesu li javni bilježnici dali svoj sud o prenošenju ovršnih procesnih radnji iz nadležnosti sudova u njihovu nadležnost i jesu li sudjelovali u kreiranju ovoga prijedloga. Na temelju razgovora s mnogima od njih može se zaključiti da nisu (Klub zastupnika Hrvatske stranke prava i Hrvatske kršćansko-demokratske unije).

Predlagatelj upućuje na odgovor pod a). Prenošnje nekih poslova ovrhe u nadležnost javnih bilježnika najavljuje se već više godina. Oni javni bilježnici za koje je to, možda, ipak iznenađenje, očito uopće ne sudjeluju u radu tijela Hrvatske javnobilježničke komore

TEKST ODREDABA VAŽEĆEGA ZAKONA KOJE SE MIJENJAJU I DOPUNJUJU

Članak 1.

(1) Ovim se Zakonom uređuje postupak po kojemu sudovi provode prisilno ostvarenje tražbina na temelju ovršnih i vjerodostojnih isprava (ovršni postupak) te osiguranje tražbine (postupak osiguranja), ako posebnim zakonom nije drukčije određeno.

(2) Odredbe ovoga Zakona ne primjenjuju se na postupke ovrhe propisane posebnim zakonom.

Članak 5.

(1) Sud određuje ovrhu, odnosno osiguranje onim sredstvom i na onim predmetima koji su navedeni u ovršnom prijedlogu, odnosno prijedlogu za osiguranje.

(2) Ako je predloženo više sredstava ili više predmeta ovrhe, odnosno osiguranja, sud će, na prijedlog ovršenika, odnosno protivnika osiguranja, ograničiti ovrhu, odnosno osiguranje samo na neke od tih sredstava, odnosno predmeta, ako su dovoljni za ostvarenje ili osiguranje tražbine.

(3) Sud može, na prijedlog ovršenika, odnosno protivnika osiguranja, u skladu s ovim Zakonom, odrediti drugo sredstvo ovrhe, odnosno osiguranja umjesto onoga koje je predloženo.

(4) Ako se pravomoćno rješenje o ovrsi na određenom predmetu ili sredstvu ne može provesti, ovrhovoditelj može radi namirenja istovjetne tražbine predložiti novo sredstvo

Članak 7.

(1) U ovršnom postupku i postupku osiguranja sud postupa na temelju podnesaka i drugih pismena.

Članak 8.

(1) Pravnoj osobi koja je upisana u određeni sudski ili drugi upisnik dostava se obavlja na adresu navedenu u prijedlogu. Ako dostava na adresu navedenu u prijedlogu ne uspije, dostava će se obaviti na adresu sjedišta upisanoga u upisnik. Ako dostava ne uspije ni na toj adresi, obaviti će se isticanjem pismena na oglasnoj ploči suda. Smatrat će se da je dostava obavljena istekom osmoga dana od dana isticanja pismena na oglasnoj ploči.

(2) Odredbe stavka 1. ovoga članka primjenjuju se i na fizičke osobe koje obavljaju određenu upisanu djelatnost (obrnici, trgovci pojedinci, javni bilježnici, odvjetnici, liječnici itd.) kad se tim osobama dostava obavlja u vezi s tom djelatnošću.

(3) Ako se određenim osobama, na temelju njihova zahtjeva i odobrenja predsjednika suda, dostava obavlja u sudu, pismena koja im upućuje sud polažu se za njih u posebne pretince u za to određenoj prostoriji suda. Dostavu obavlja službena osoba suda. Pismena koja se dostavljaju preko pretinca ne smiju biti dostupna osobama kojima se dostavljaju prije nego što potpišu dostavnicu. Pismena se dostavljaju u zatvorenim omotnicama, u kojima se dostava obavlja preko pošte. Prigodom uzimanja pismena moraju se preuzeti sva pismena položena u pretinac.

(4) Na svako pismeno koje se dostavlja na način predviđen u stavku 3. ovoga članka naznačit će se dan kada je položeno u pretinac osobe kojoj se dostava tako obavlja. Ako pismeno ne bude podignuto u roku od osam dana, dostava će se obaviti poštom ili na koji drugi zakonom predviđeni način.

(5) Predsjednik suda povući će odobrenje iz stavka 3. ovoga članka ako utvrdi da osoba kojoj je ona dana neredovito preuzima pismena ili pokušava zloupotrijebiti takav način dostave.

(6) Kad je ovim Zakonom predviđeno da se dostava ili koja druga radnja obavlja preko javnoga bilježnika, dostava, odnosno radnja obavljaju se tako da javni bilježnik, na zahtjev ovlaštene osobe ili tijela, putem pošte ili neposredno, dostavi pismeno i o tome sastavi zapisnik, ovjеровljeni prijepis kojega će dostaviti sudu.

Članak 10.

(1) Ovršni postupak i postupak osiguranja u prvom stupnju vodi i odluke donosi sudac pojedinac, a u drugom stupnju vijeće sastavljeno od triju sudaca.

(2) Ako se o prisilnom ispunjenju ili osiguranju nekih tražbina odlučuje u parničnom, kaznenom ili nekom drugom sudskom postupku, takve odluke sud donosi u sastavu u kojemu vodi taj sudski postupak.

(3) Odluke u ovršnom postupku i postupku osiguranja sud donosi u obliku rješenja ili zaključka.

(4) Zaključkom se izdaje nalog sudskom ovršitelju za provedbu pojedinih radnji te odlučuje o upravljanju postupkom i o drugim pitanjima kad je to izrijekom predviđeno ovim Zakonom.

(5) Zaključak u drugom stupnju donosi predsjednik vijeća.

Članak 11.

- (1) Protiv rješenja donesenoga u prvom stupnju može se izjaviti žalba, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.
- (2) Protiv rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave može se izjaviti prigovor.
- (3) Žalba se izjavljuje u roku od osam dana od dana dostave provostupanjskoga rješenja, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.
- (4) Žalba ne odgađa provedbu rješenja, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.
- (5) Rješenje kojim se žalba odbija i prvostupanjsko rješenje potvrđuje, odnosno kojim se prvostupanjsko rješenje preinačuje jest pravomoćno.
- (6) Protiv zaključka nije dopušten pravni lijek.
- (7) Ako je protiv rješenja dopuštena žalba, sud će, ako ne postupi prema članku 47. stavku 1. ovoga Zakona, spis umnožiti i prijepis spisa sa žalbom dostaviti drugostupanjskom sudu. Dok drugostupanjski sud ne donese odluku, prvostupanjski sud poduzimat će one radnje koje je ovlašten poduzimati prije pravomoćnosti pobijanoga rješenja, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.

Članak 15.

- (1) Kad ovaj Zakon propisuje davanje osiguranja, osiguranje se daje u gotovini. Iznimno, sud može odobriti davanje osiguranja u obliku bankarske garancije, vrijednosnih papira koji imaju burzovnu vrijednost te dragocjenosti čiju je vrijednost lako utvrditi na tržištu i koje se mogu brzo i jednostavno unovčiti.
- (2) Republika Hrvatska i jedinice lokalne samouprave i uprave te državna tijela nisu dužni dati osiguranje kad u postupku sudjeluju kao stranke.
- (3) Na danom osiguranju protivna stranka stječe zakonsko založno pravo.
- (4) Ako sud u ovršnom postupku ili postupku osiguranja odluči o pravu protivne stranke na naknadu štete ili troškova postupka u svezi s radnjom zbog poduzimanja koje je osiguranje dano, na njezin će prijedlog istim rješenjem odlučiti i o naplati utvrđene tražbine iz toga osiguranja.

Članak 16.

(1) Kad je ovim Zakonom novčana kazna predviđena kao sredstvo ovrhe ili osiguranja, ta se kazna može izreći fizičkim osobama u iznosu od 1.000,00 do 30.000,00 kuna, a pravnim osobama u iznosu od 10.000,00 do 100.000,00 kuna. Zatvorska kazna predviđena ovim Zakonom izriče se od petnaest dana do tri mjeseca. Sud tijekom postupka može istoj osobi izreći više zatvorskih kazni za različita kažnjiva djela, a zbroj kazni u jednom postupku ovrhe ili osiguranja ne može prijeći šest mjeseci.

(2) Ako se novčana kazna izriče pravnoj osobi, sud će izreći novčanu kaznu i odgovornim osobama u pravnoj osobi ako utvrdi da su te osobe činom ili propustom prouzročile kažnjivo djelo pravne osobe.

(3) Ako se osoba kojoj je sud, u skladu s ovim Zakonom, zaprijetio novčanom kaznom ne pokori nalogu suda, sud će joj izreći tu kaznu i, u slučaju potrebe, zaprijetiti joj takvim novim kaznama, te ih izricati sve dok ta osoba ne postupi po nalogu suda, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.

(4) Ako fizička osoba kojoj je izrečena novčana kazna ne plati tu kaznu u roku koji je određen odlukom suda, ta će se kazna zamijeniti zatvorskom kaznom po pravilima kaznenoga prava o zamjeni novčane kazne zatvorskom kaznom. Ukupni zbroj zatvorskih kazni kojima su nekoj osobi zamijenjene izrečene novčane kazne ne može u istom postupku prijeći šest mjeseci, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.

(5) Kad je ovim Zakonom predviđeno da se zatvorska kazna može izreći kao sredstvo ovrhe ili osiguranja, ta se kazna može pojedinačno izreći u trajanju do dva mjeseca, s time da ukupni zbroj pojedinačno izrečenih zatvorskih kazni u istome ovršnom postupku ne može prijeći šest mjeseci, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.

(6) Sud može zaprijetiti novčanom kaznom pravnim osobama, a odgovornim

Članak 27.

(1) Ako se nakon donošenja odluke, zaključenja nagodbe ili sastavljanja javnobilježničke isprave izmijenila zatezna kamata, sud će, na prijedlog ovrhovoditelja, rješenjem o ovrsi odrediti naplatu zatezne kamate po izmijenjenoj stopi za vrijeme na koje se ta izmjena odnosi.

(2) Ako se nakon donošenja odluke, zaključenja nagodbe ili sastavljanja javnobilježničke isprave izmijenila zatezna kamata, sud će u rješenju koje će donijeti u povodu pravnoga lijeka ovršenika protiv rješenja o ovrsi izmijeniti u rješenju o ovrsi odredbu o visini te kamate za vrijeme na koje se izmjena odnosi.

(3) Ako plaćanje zatezne kamate na troškove postupka nije određeno već u ovršnoj ispravi, sud će, na prijedlog ovrhovoditelja, u rješenju o ovrsi odrediti naplatu tih kamata po propisanoj stopi od dana donošenja odluke odnosno zaključenja nagodbe do naplate.

Članak 28.

(3) Kad se iz vjerodostojne isprave ne vidi je li i kad je tražbina dospjela, ovrha će se odrediti ako ovrhovoditelj uz tu ispravu podnese i pisanu izjavu o tome da je tražbina dospjela, te ako je označio dan njezine dospelosti.

Članak 30.

(1) Ako je obveza ovršenika utvrđena u ovršnoj ispravi uvjetovana prethodnim ili istovremenim ispunjenjem neke obveze ovrhovoditelja ili nastupanjem nekoga uvjeta, sud će, na prijedlog ovrhovoditelja, odrediti ovršenje ako on izjavi da je svoju obvezu ispunio, odnosno da je osigurao njezino ispunjenje ili da je uvjet nastupio.

(2) Ako ovršenik u pravnom lijeku protiv rješenja o ovrsi istakne da ovrhovoditelj nije ispunio svoju obvezu, da nije osigurao njezino ispunjenje ili da uvjet nije nastupio, sud će o ispunjenju ili osiguranju ispunjenja obveze ovrhovoditelja, odnosno o nastupanju uvjeta odlučiti u ovršnom postupku, osim ako odluka o tome ovisi o utvrđivanju spornih činjenica.

(3) Ako odluka suda iz stavka 2. ovoga članka ovisi o utvrđivanju spornih činjenica, sud će o pravnom lijeku iz stavka 1. ovoga članka odlučiti u ovršnom postupku ako su te činjenice općepoznate, ako se njihovo postojanje može utvrditi primjenom pravila o zakonskim predmnijevama ili ako ovrhovoditelj dokaže ispunjenje ili osiguranje svoje obveze, odnosno nastupanja uvjeta javnom ispravom ili privatnom ispravom koja ima značenje javne isprave. U ostalim slučajevima sud će obustaviti postupak.

(4) Smatrat će se da je ovrhovoditelj ispunio svoju obvezu, odnosno da je osigurao njezino ispunjenje ako je predmet dužne činidbe položio u sudski ili javnobilježnički polog, ako to nije u protivnosti sa sadržajem njegove obveze utvrđene ovršnom ispravom.

(5) Ovrhovoditelj koji u ovršnom postupku ne uspije dokazati, u skladu s odredbama prethodnih stavaka ovoga članka, da je ispunio svoju obvezu, da je osigurao njezino ispunjenje odnosno da je nastupio uvjet, može pokrenuti parnicu radi utvrđenja da je na temelju ovršne isprave ovlašten tražiti bezuvjetnu ovrhu radi ostvarenja svoje tražbine.

Članak 31.

(1) Ako ovršenik ima pravo na temelju ovršne isprave birati između više predmeta svoje obveze i u roku za dobrovoljno ispunjenje sam ne obavi izbor između tih predmeta i ne

ispuni dužnu obvezu, predmet kojim obveza treba biti ispunjena određuje ovrhovoditelj u ovršnom prijedlogu.

(2) Ovršenik ima pravo izbora sve dok se ovrhovoditelj u cijelosti ne namiri prisilnim ispunjenjem dužne činidbe.

(3) Ovrhovoditelj ima pravo na naknadu troškova ovršnoga postupka koji je obustavljen zato što je ovršenik nakon pokretanja postupka ispunio svoju obvezu drugim predmetom.

Članak 32.

(1) Ovršenik kojemu je ovršnom ispravom naloženo ispunjenje određene obveze uz pravo da se od ispunjenja te obveze može osloboditi ispunjenjem neke druge činidbe određene u ovršnoj ispravi, može tu činidbu ispuniti sve dok se ovrhovoditelj u cijelosti ne namiri prisilnim ispunjenjem dužne obveze.

(2) Ovrhovoditelj ima pravo na naknadu troškova ovršnoga postupka koji je obustavljen zato što je ovršenik nakon njegova pokretanja umjesto dužne obveze ispunio drugu činidbu određenu u ovršnoj ispravi.

Članak 33.

(1) Ako se prijedlog za ovrhu podnosi sudu koji o tražbini nije odlučivao u prvom stupnju, uz prijedlog se podnosi ovršna isprava, u izvorniku ili ovjerovljenom prijepisu, na kojoj je stavljena potvrda o ovrsi, odnosno podnosi se vjerodostojna isprava.

Članak 34.

Za odlučivanje o prijedlogu za ovrhu stvarno je nadležan sud određen posebnim zakonom.

Članak 38.

(1) Rješenje o ovrsi dostavlja se ovrhovoditelju i ovršeniku.

(2) Rješenje kojim se odbacuje ili odbija prijedlog za ovrhu doneseno prije nego što je ovršeniku bilo omogućeno da se o njemu očituje dostavlja se samo ovrhovoditelju.

(3) Rješenje o ovrsi na temelju ovršne isprave dostavlja se prije pravomoćnosti jedinici pravne osobe koja za ovršenika obavlja poslove platnoga prometa te drugim osobama i tijelima kad je to potrebno radi provedbe ovrhe.

(4) Rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave dostavlja se odgovarajućoj jedinici pravne osobe koja za ovršenika obavlja poslove platnoga prometa te drugim osobama i tijelima tek nakon što postane pravomoćno.

(5) Rješenje o ovrsi na pokretnim stvarima doneseno na temelju ovršne isprave dostavlja se ovršeniku pri poduzimanju prve ovršne radnje, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.

(6) Rješenje o ovrsi na pokretnim stvarima doneseno na temelju vjerodostojne isprave dostavlja se ovršeniku prije pristupanja provedbi ovrhe (članak 40. stavak 3.).

(7) ako sud koji je donio rješenje o ovrsi nije nadležan za provedbu ovrhe, uputit će svoje rješenje o ovrsi nadležnom sudu radi provedbe ovrhe.

Članak 44.

(2) Pri postupanju policije po nalogu sudskoga ovršitelja na odgovarajući se način primjenjuju propisi o unutarnjim poslovima.

Članak 46.

(1) Protiv rješenja o ovrsi ovršenik može izjaviti žalbu, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.

(2) Ovršenik može izjaviti žalbu osobito:

1. ako isprava na temelju koje je doneseno rješenje o ovrsi nije ovršna isprava,
2. ako ovršna isprava nije stekla svojstvo ovršnosti,
3. ako je ovršna isprava na temelju koje je doneseno rješenje o ovrsi ukinuta, poništena, preinačena ili na drugi način stavljena izvan snage, odnosno ako je na drugi način izgubila svoju djelotvornost ili je utvrđeno da je bez učinka,
4. ako su se stranke javnom ili po zakonu ovjerovljenom ispravom sastavljenom nakon nastanka ovršne isprave, sporazumjele da ovrhovoditelj neće na temelju ovršne isprave, trajno ili za određeno vrijeme, tražiti ovrhu,
5. ako je protekao rok u kojemu se po zakonu može tražiti ovrha,
6. ako je ovrha određena na predmetu koji je izuzet od ovrhe, odnosno na kojemu je mogućnost ovrhe ograničena,
7. ako ovrhovoditelj nije ovlašten tražiti ovrhu na temelju ovršne isprave, odnosno ako nije ovlašten na temelju nje tražiti ovrhu protiv ovršenika,
8. ako nije ispunjen uvjet koji je određen ovršnom ispravom, osim ako zakonom nije drukčije propisano,
9. ako je tražbina prestala na temelju činjenice koja je nastala u vrijeme kad je ovršenik nije više mogao uspješno istaknuti u postupku iz kojega potječe odluka, odnosno ako je tražbina prestala na temelju činjenice koja je nastala nakon zaključenja sudske ili upravne nagodbe ili sastavljanja javnobilježničke isprave,

10. ako je na temelju činjenice koja je nastala u vrijeme kad je ovršenik nije više mogao istaknuti u postupku iz kojega potječe odluka, odnosno ako je na temelju činjenice koja je nastala nakon zaključenja sudske ili upravne nagodbe ili sastavljanja javnobilježničke isprave, trajno ili za određeno vrijeme, odgođeno, zabranjeno, izmijenjeno ili na drugi način onemogućeno ispunjenje tražbine,

11. ako je nastupila zastara tražbine o kojoj je odlučeno ovršnom ispravom.

(3) U povodu žalbe iz stavka 2. ovoga članka sud pazi po službenoj dužnosti na:

1. razloge iz stavka 2. točke 1., 3. i 5. ovoga članka,

2. okolnost da je u slučaju iz stavka 2. točke 6. ovoga članka ovrha određena na predmetima iz članka 4. stavka 4. i 5. ovoga Zakona,

3. okolnost da je u slučajevima iz stavka 2. točke 10. ovoga članka zabranjeno ispunjenje tražbine.

(4) Ovrhovoditelj može pobijati žalbom rješenje o ovrsi ako je njime prekoračen njegov zahtjev ili zbog odluke o troškovima postupka.

Članak 47.

(1) U povodu žalbe protiv rješenja o ovrsi sud prvoga stupnja ovlašten je žalbu prihvatiti ako ocijeni da je osnovana te, u cijelosti ili djelomice, doneseno rješenje o ovrsi preinačiti i ovršni zahtjev odbiti, ili ukinuti rješenje o ovrsi i ovršni prijedlog odbaciti ili oglasiti se nenadležnim i predmet ustupiti nadležnom sudu, osim ako ovim Zakonom nije drukčije određeno. U tom će slučaju sud prvoga stupnja ukinuti provedene radnje.

(2) Ako ocijeni da žalba nije osnovana, sud prvoga stupnja uputit će predmet sudu drugoga stupnja.

(3) Radi provjere osnovanosti navoda žalbe sud prvoga stupnja može, po potrebi, saslušati stranke i druge sudionike te obaviti druge izviđaje.

(4) Protiv rješenja iz stavka 1. ovoga članka dopuštena je žalba u povodu koje sud prvoga stupnja nema ovlasti iz te odredbe.

Upućivanje na parnicu u povodu žalbe

Članak 48.

(1) Ako je žalba izjavljena zbog razloga iz članka 46. stavka 2. točke 7. do 11. ovoga Zakona, sud prvoga stupnja dostavit će žalbu ovrhovoditelju radi očitovanja u roku od osam dana. Ako ovrhovoditelj ospori osnovanost tih razloga, odnosno ako se ne očituje u roku od osam dana, sud prvoga stupnja prihvatit će žalbu ako ovršenik njihovu osnovanost dokaže javnom, ovjеровljenom privatnom ili drugom ispravom koja ima značenje javne isprave. U suprotnom, sud prvoga stupnja donijet će posebno rješenje kojim će ovršenika uputiti na parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom.

(2) Ako je žalba izjavljena zbog drugih razloga iz članka 46. stavka 2. ovoga Zakona, sud prvoga stupnja, ako smatra da žalba zbog tih drugih razloga nije osnovana, uputit će bez odgode prijepis spisa sudu drugoga stupnja radi odlučivanja o žalbi u povodu tih drugih razloga.

(3) Ako ovršenik izjavi žalbu protiv rješenja o upućivanju na parnicu, sud prvoga stupnja tu će žalbu uputiti sudu drugoga stupnja radi zajedničkoga odlučivanja o toj žalbi i žalbi protiv rješenja o ovrsi.

Žalba nakon proteka roka

Članak 49.

(1) Zbog razloga iz članka 46. stavka 2. točke 7. do 11. ovoga Zakona ovršenik može podnijeti žalbu protiv rješenja o ovrsi i nakon njegove pravomoćnosti, uz uvjet da taj razlog nije mogao iz opravdanih razloga istaknuti već u žalbi protiv toga rješenja.

(2) Žalba iz stavka 1. ovoga članka može se podnijeti sve do dovršetka ovršnoga postupka.

(3) Ovršenik je dužan u žalbi iz stavka 1. ovoga članka istaknuti sve razloge zbog kojih je taj razlog mogao istaknuti u vrijeme njezina podnošenja. Sud će odbaciti kasnije podnesenu žalbu ako se ona temelji na razlozima koje je ovršenik mogao istaknuti u prije podnesenoj žalbi.

(4) Podnošenje žalbe iz stavka 1. ovoga članka ne sprječava provedbu ovrhe i ostvarenje ovrhovoditeljeve tražbine, osim ako je ovim Zakonom drukčije određeno.

Odgovor na žalbu

Članak 50.

Žalba iz članka 49. ovoga Zakona dostavit će se bez odgode ovrhovoditelju, koji se o njoj može očitovati u roku od osam dana.

Rješenje o žalbi

Članak 51.

(1) Kad primi odgovor na žalbu ili kad protekne rok za odgovor, sud će, prema okolnostima slučaja, zakazati ročište za raspravljanje o žalbi ili će donijeti rješenje bez određivanja ročišta, osim u slučaju iz članka 52. ovoga Zakona.

(2) Rješenjem o žalbi sud će žalbu odbaciti, odbiti ili prihvatiti, osim u slučaju iz članka 52. ovoga Zakona. Ako žalbu prihvati, sud prvoga stupnja obustavit će ovrhu i ukinuti provedene radnje.

(3) Osnovanost žalbe ocjenjuje se s obzirom na stanje stvari u vrijeme odlučivanja o žalbi.

*Upućivanje na parnicu ili drugi postupak u povodu žalbe***Članak 52.**

(1) Ako rješenje o žalbi iz članka 49. stavka 1. ovoga Zakona zavisi od utvrđivanja neke sporne činjenice, sud će uputiti ovršenika da u roku od petnaest dana pokrene parnicu ili drugi postupak radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, osim ako ovršenik opravdanost svoje žalbe ne dokaže javnom, ovjerovljenom privatnom ili drugom ispravom koja ima značenje javne isprave.

(2) Ako ovršenik dokazuje opravdanost svoje žalbe javnom, ovjerovljenom privatnom ili drugom ispravom koja ima značenje javne isprave, sud će o utemeljenosti žalbe odlučiti u ovršnom postupku. Ako žalbu prihvati, postupit će u smislu odredaba članka 51. ovoga Zakona, a ako je ne prihvati, uputit će ovršenika na parnicu.

(3) Ovršenik može pokrenuti parnicu ili drugi postupak iz stavka 1. ovoga članka i nakon proteka roka koji je sud odredio, sve do dovršetka postupka, ali u tom slučaju snosi troškove prouzročene prekoračenjem toga roka.

(4) Ovršenik je dužan sve razloge za žalbu koje je mogao istaknuti u određenoj parnici istaknuti u toj parnici.

(5) Ako ovršenik ne postupi u skladu s odredbom stavka 4. ovoga članka, sud će odbaciti tužbu u kojoj će istaknuti razloge koje je ovršenik mogao istaknuti u prijašnjoj parnici.

(6) Ako je pravomoćnom presudom utvrđeno da ovrha nije dopuštena, sud će, na prijedlog ovršenika, obustaviti ovrhu i ukinuti provedene radnje.

(7) Ako ovrha na temelju rješenja o ovrsi protiv kojega je podnesena žalba iz članka 49. stavka 1. ovoga Zakona bude provedena prije nego što se prvostupanjski postupak u parnici na koju je ovršenik upućen dovrši, ovršenik može do dovršetka toga postupka, i bez pristanka ovrhovoditelja kao tuženika, preinačiti tužbu tako što će zatražiti da sud osudi ovrhovoditelja da mu vrati ono što je stekao ovrhom te da mu nadoknadi štetu koju je zbog toga pretrpio, uključujući i troškove ovrhe u kojoj je ovrhovoditelj ostvario svoju tražbinu.

(8) Ovršenik može svoje pravo na naknadu štete koju je pretrpio zato što je protiv njega provedena nedopuštena ovrha ostvarivati u posebnoj parnici.

Članak 53.

(1) Protiv rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave ovršenik može podnijeti prigovor u roku od osam dana, a u mjeničnim i čekovnim sporovima u roku od tri dana, osim ako ne pobija samo odluku o troškovima postupka. Zbog razloga zbog kojih se

prema odredbi članka 46. ovoga Zakona rješenje o ovrsi može pobijati žalbom, ovršenik može pobijati rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave u dijelu kojim je njime odlučeno o ovrsi samo prigovorom.

(2) Prigovor koji se podnosi iz razloga navedenih u članku 49. stavku 1. ovoga Zakona ovršenik može podnijeti protiv dijela rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave kojim je odlučeno o ovrsi, ako se taj prigovor temelji na činjenici koja je nastala nakon donošenja rješenja o ovrsi.

(3) Na žalbu koja se podnosi nakon proteka roka na odgovarajući se način primjenjuju odredbe članka 49. do 52. ovoga Zakona.

Članak 54.

(3) Ako se rješenje o ovrsi pobija samo u dijelu kojim je određena ovrha, daljnji postupak nastavit će se kao postupak po žalbi protiv rješenja o ovrsi donesenom na temelju ovršne isprave.

Članak 55.

(1) Osoba koja tvrdi da u pogledu predmeta ovrhe ima takvo pravo koje sprječava ovrhu može podnijeti prigovor protiv ovrhe tražeći da se ovrha na tom predmetu proglašeni nedopuštenom.

(2) Prigovor se može podnijeti do dovršetka ovršnoga postupka. Podnošenje prigovora ne sprječava provedbu ovrhe i ostvarenje ovrhovoditeljeve tražbine, ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.

(3) Sud će prigovor dostaviti ovrhovoditelju i ovršeniku i pozvati ih da se u roku od osam dana očituju o prigovoru.

Upućivanje na parnicu

Članak 56.

(1) Ako se ovrhovoditelj u propisanom roku ne očituje o prigovoru ili ako se usprotivi prigovoru, sud će podnositelja prigovora uputiti da protiv stranaka u roku od petnaest dana pokrene parnicu radi proglašenja da ovrha na predmetu ovrhe nije dopuštena, osim ako podnositelj ne dokazuje opravdanost svoga prigovora pravomoćnom presudom, javnom ili privatnom ispravom koja ima značenje javne isprave.

(2) Ako podnositelj prigovora dokazuje njegovu opravdanost pravomoćnom presudom, javnom ili privatnom ispravom koja ima značenje javne isprave, sud će o prigovoru odlučiti u ovršnom postupku.

(3) Podnositelj prigovora može pokrenuti parnicu i nakon proteka roka koji mu je sud odredio sve do dovršetka ovršnoga postupka, ali je u tom slučaju dužan snositi troškove prouzročene prekoračenjem toga roka.

(4) U parnici iz stavka 1. ovoga članka treća osoba može tražiti da se utvrdi postojanje njezina prava ako joj ga koja od stranaka osporava.

Kad se ne može tražiti da se ovrha proglasi nedopuštenom

Članak 57.

(1) Iznimno od odredbe članka 55. stavka 1. ovoga Zakona, osoba koja je suvlasnik pokretne stvari koja je predmet ovrhe ne može zahtijevati da se ovrha u pogledu njezina udjela proglasi nedopuštenom, ali ima pravo na namirenje iz iznosa dobivenoga prodajom stvari prije namirenja ovrhovoditelja i drugih osoba koje se namiruju u ovršnom postupku te prije naknade troškova ovršnoga postupka.

(2) Osoba iz stavka 1. ovoga članka ima pravo zahtijevati da joj se stvar koja je predmet ovrhe ustupi ako položi iznos koji odgovara vrijednosti ovršenikova udjela u toj stvari.

(3) Osobu iz stavka 1. ovoga članka kojoj je osporen udio u stvari koja je predmet ovrhe sud će uputiti na parnicu protiv ovrhovoditelja, a i protiv ovršenika ako i on osporava njezino pravo, da dokaže svoje pravo, osim ako u ovršnom postupku ne može dokazati svoje pravo pravomoćnom presudom, javnom ili privatnom ispravom koja ima značenje javne isprave.

(4) Ako osoba iz stavka 1. ovoga članka može dokazati svoje pravo pravomoćnom presudom, javnom ili privatnom ispravom koja ima značenje javne isprave, sud će postupiti kao da njezino pravo nije osporeno.

(5) Okolnost da je sud u ovršnom postupku uzeo da pravo osobe iz stavka 1. ovoga članka nije osporeno u smislu odredaba stavka 3. i 4. ovoga članka ne utječe na pravo ovrhovoditelja ili ovršenika da svoja prava protiv te osobe ostvaruju u posebnoj parnici.

Članak 58.

(4) Prava na naknadu štete zbog razloga iz stavka 1. ovoga članka ovršenik može ostvarivati u posebnoj parnici.

Članak 59.

(1) Prijedlog iz članka 58. ovoga Zakona sud će dostaviti ovrhovoditelju i pozvati ga da se u roku od osam dana izjasni o tome prijedlogu.

(2) Ako se u roku iz stavka 1. ovoga članka ovrhovoditelj usprotivi prijedlogu, sud će o njemu odlučiti nakon održanoga ročišta. Ako se ovrhovoditelj u tom roku ne očituje o prijedlogu, sud će ocijeniti hoće li o njemu odlučiti bez održavanja ročišta.

(3) Rješenjem kojim prihvati prijedlog sud će naložiti ovrhovoditelju da u roku od petnaest dana vrati ovršeniku ono što je ovrhom dobio.

Članak 61.

(1) Na prijedlog ovršenika sud će, ako ovršenik učini vjerojatnim da bi provedbom ovrhe pretrpio nenadoknadivu ili teško nadoknadivu štetu, u potpunosti ili djelomice odgoditi ovrhu ako je protiv pravomoćnoga rješenja donesenoga u ovršnom postupku podignut zahtjev za zaštitu zakonitosti.

(2) Na prijedlog ovršenika sud može, ako ovršenik učini vjerojatnim da bi provedbom ovrhe trpio nenadoknadivu ili teško nadoknadivu štetu, u potpunosti ili djelomice odgoditi ovrhu osobito:

1. ako je protiv odluke na temelju koje je određena ovrha izjavljen pravni lijek,
2. ako je podnesen prijedlog za povrat u prijašnje stanje u postupku u kojemu je donesena odluka na temelju koje je određena ovrha,
3. ako je podnesena tužba za poništaj presude izbranoga suda na temelju koje je određena ovrha,
4. ako je podnesena tužba za stavljanje izvan snage nagodbe na temelju koje je dopuštena ovrha ili tužba za utvrđenje njezine ništavosti,
5. ako je ovršenik protiv rješenja o ovrsi izjavio žalbu ili podnio prigovor, odnosno tužbu,
6. ako je ovršenik izjavio žalbu protiv rješenja kojim je potvrđena ovršnost ovršne isprave, odnosno ako je podnio prijedlog za ponavljanje postupka u kojemu je to rješenje doneseno,
7. ako je ovršenik ili sudionik u postupku zahtijevao da se otklone nepravilnosti učinjene pri provedbi ovrhe,
8. ako ovrha, prema sadržaju ovršne isprave, ovisi o istodobnom ispunjenju neke obveze ovrhovoditelja, a ovršenik je uskratio ispunjenje svoje obveze zato što ovrhovoditelj nije ispunio svoju obvezu niti je pokazao spremnost da je istodobno ispuni.

(3) Odluku o prijedlogu za odgodu sud će donijeti nakon što ovrhovoditelju omogući da se o njemu očituje, osim ako se ne radi o razlozima iz stavka 1. ovoga članka odnosno ako okolnosti slučaja ne zahtijevaju da se postupi drukčije.

(4) U slučaju iz stavka 2. ovoga članka sud može na zahtjev ovrhovoditelja odgodu ovrhe uvjetovati davanjem primjerenoga osiguranja.

(5) Ako ovršenik ne da osiguranje u roku koji mu sud odredi, a koji ne može biti duži od petnaest dana, smatrat će se da je odustao od prijedloga za odgodu.

(6) Za vrijeme odgode ovrhe neće se poduzimati radnje kojima se ona provodi.

(7) U ovrsi radi naplate novčane tražbine i nakon donošenja rješenja o odgodi ovrhe provest će se radnje na temelju kojih ovrhovoditelj stječe založno pravo ili pravo namirenja na predmetu ovrhe. Na prijedlog ovrhovoditelja provest će se i procjena predmeta ovrhe.

(8) Ako odbije prijedlog za odgodu ovrhe, sud će nastaviti s ovrhom i prije pravomoćnosti rješenja kojim je prijedlog odbijen.

Članak 62.

(1) Na prijedlog ovrhovoditelja sud će, potpuno ili djelomice, odgoditi ovrhu ako provedba ovrhe nije otpočela.

(2) Ako je provedba ovrhe otpočela, a ovršenik se, u roku koji mu je sud odredio, očitovao protiv odgode, sud će odbiti prijedlog za odgodu.

(3) Ako je zakonom predviđeno da se ovrha mora tražiti u određenom roku, ovrhovoditelj može podnijeti prijedlog za odgodu u tom roku.

Članak 63.

(1) Na zahtjev osobe koja je tražila da se ovrha na određenom predmetu proglašeni nedopuštenom sud će odgoditi ovrhu u pogledu toga predmeta ako ta osoba učini vjerojatnim postojanje svoga prava te da bi provedbom ovrhe pretrpjela nenadoknadivu ili teško nadoknadivu štetu.

(2) U slučaju iz stavka 1. ovoga članka sud može, na prijedlog ovrhovoditelja, odgodu ovrhe uvjetovati davanjem osiguranja.

(3) Odredba članka 61. stavka 5. ovoga Zakona primijenit će se na odgovarajući način i u slučaju iz ovoga članka.

Članak 65.

(1) Ako je ovrha odgođena zato što su ovršenik ili treća osoba izjavili pravni lijek, odnosno izvanredno pravno sredstvo, odgoda traje do završetka postupka po tom lijeku, odnosno sredstvu.

(2) U drugim slučajevima u kojima je ovršenik predložio odgodu, sud će, prema okolnostima slučaja, odrediti vrijeme za koje se ovrha odgađa.

(3) Kad je ovrhovoditelj predložio odgodu, sud će ovrhu odgoditi za vrijeme koje je on predložio.

Članak 66.

(1) Odgođena ovrha nastaviti će se po službenoj dužnosti nakon protoka vremena za koje je određena.

(2) Na prijedlog ovrhovoditelja sud može nastaviti ovrhu i prije protoka roka za koji je odgođena ako ovrhovoditelj učini vjerojatnim da su prestali razlozi za odgodu ili ako da osiguranje.

Članak 78.

(1) Ovršenik može u roku od osam dana od dana dostave rješenja o ovrsi predložiti da se ovrha odredi na drugom predmetu ovrhe. Uz prijedlog ovršenik je dužan podnijeti dokaz o svom pravu na drugom predmetu ovrhe na temelju kojega je na tom predmetu moguće odrediti ovrhu protiv ovršenika.

(2) Sud će prijedlog dostaviti ovrhovoditelju, koji se o njemu može očitovati u roku od osam dana od dana dostave. U tom roku ovrhovoditelj može postaviti zahtjev za naknadu troškova započetoga postupka ovrhe na nekretnini te zatražiti davanje osiguranja za naknadu štete koju bi mogao trpjeti zbog promjene predmeta ovrhe.

(3) Nakon ovrhovoditeljeva očitovanja ili nakon protoka roka za očitovanje sud će donijeti rješenje o prijedlogu.

(4) Sud može prihvatiti prijedlog ako ovršenik učini vjerojatnim:

1. da bi ovrha na nekretnini na kojoj je ona predložena za njega bila osobito nepovoljna,
2. da iz opravdanih razloga nije sam mogao unovčiti predmet koji predlaže kao novi predmet ovrhe i dobivenim sredstvima namiriti ovrhovoditelja, te
3. da bi se tražbina ovrhovoditelja mogla u cijelosti namiriti iz drugoga predloženoga predmeta ovrhe.

(5) Sud neće prihvatiti prijedlog za promjenu predmeta ovrhe ako ocijeni da bi se zbog toga ovrha znatnije oduljila ili otežala, odnosno ako bi ovrhovoditelj zbog toga mogao trpjeti znatniju štetu.

(6) Ako je ovrhovoditelj na nekretnini na kojoj je zatražio ovrhu prije pokretanja ovršnoga postupka stekao založno pravo radi osiguranja svoje tražbine, bez njegova se pristanka ovrha ne može odrediti na drugom predmetu ovrhe.

(7) Ako je ovršenik kao drugo sredstvo ovrhe predložio ovrhu na plaći, mirovini, invalidnini ili drugom stalnom novčanom primanju, sud može prihvatiti prijedlog uz uvjet da ovršenik učini vjerojatnim da će tražbina biti namirena u roku od jedne godine od

donošenja rješenja o njegovu prijedlogu. I u slučaju iz ovoga stavka moraju biti ispunjeni uvjeti iz stavka 4. točke 1. i stavka 6. ovoga članka.

(8) Ako je ovrhovoditelj to zatražio, sud će prihvaćanje prijedloga ovršenika uvjetovati davanjem osiguranja da će troškovi ovrhovoditelja u pokrenutom postupku ovrhe na nekretnini koji su nastali do donošenja rješenja o promjeni predmeta ovrhe biti u cijelosti namireni odmah po donošenju toga rješenja, te davanjem osiguranja na naknadu štete koju bi ovrhovoditelj mogao pretrpjeti zbog promjene predmeta ovrhe. O visini osiguranja te roku u kojem ono mora biti dano odlučuje sud u rješenju o promjeni predmeta ovrhe. Ako ovršenik ne da osiguranje u roku koji sud odredi, smatrat će se da je odustao od prijedloga za promjenu predmeta ovrhe.

(9) U rješenju o promjeni predmeta ovrhe sud će odrediti ovrhu na drugom predloženom predmetu ovrhe.

(10) Protiv rješenja kojim se odbija prijedlog ovršenika za promjenu predmeta ovrhe žalba nije dopuštena.

(11) Ako je određeno drugo sredstvo ovrhe, zabilježba ovrhe na nekretnini ostaje na snazi sve do namirenja tražbine ovrhovoditelja.

Članak 89.

(1) Svaka osoba koja se ima pravo namiriti iz prodajne cijene nekretnine, a koja po redu prvenstva dolazi ispred ovrhovoditelja, može predložiti da se ovrha obustavi ako utvrđena vrijednost nekretnine ne pokriva ni djelomice iznos tražbine ovrhovoditelja.

(2) Prijedlog za obustavu ovrhe može se podnijeti u roku od osam dana od dana dostave zaključka o prodaji.

(3) Sud će, prema okolnostima slučaja, ocijeniti je li prodaja svrhovita s obzirom na vjerojatnu visinu iznosa djelomičnoga namirenja ovrhovoditelja koji je predložio ovrhu.

(4) U slučaju obustve ovrhe iz stavka 1. ovoga članka troškove postupka snosi ovrhovoditelj koji je pokrenuo ovrhu.

Članak 91.

(1) Osoba koja ima zakonsko ili ugovorno pravo prvokupa upisano u zemljišnoj knjizi ima prednost pred najpovoljnijim ponuditeljem ako odmah po zaključenju dražbe izjavi da nekretninu kupuje uz iste uvjete.

(2) Ako je nekretnina prodana neposrednom pogodbom, sud će pozvati imatelja uknjiženoga prava prvokupa, odnosno imatelja zakonskoga prava prvokupa koji je o tom

svom pravu prije toga obavijestio sud da se u određenom roku u zapisnik kod suda očituje hoće li se tim pravom koristiti.

Članak 98.

(4) O dosudi nekretnine sud donosi pisano rješenje (rješenje o dosudi), koje se objavljuje na sudskoj ploči.

(5) Smatrat će se da je rješenje iz stavka 4. ovoga članka dostavljeno svim osobama kojima se dostavlja zaključak o prodaji te svim sudionicima u dražbi istekom trećega dana od dana njegova isticanja na oglasnoj ploči. Te osobe imaju pravo tražiti da im se u sudskoj pisarnici neposredno preda otpravak rješenja.

(6) O ročištu za prodaju vodi se zapisnik.

Članak 103.

(1) Ako se nekretnina nije mogla prodati ni na drugom ročištu, sud će odrediti novu prodaju samo na prijedlog ovrhovoditelja.

(2) Prijedlog za određivanje nove prodaje ovrhovoditelj ne može staviti prije proteka tri mjeseca od dana drugoga ročišta niti nakon proteka jedne godine od toga dana.

(3) Sud će obustaviti ovrhu ako ovrhovoditelj ne stavi prijedlog u roku određenom u stavku 2. ovoga članka ili ako se nekretnina nije mogla na prvom ročištu u nastavljenom postupku prodati ni za polovinu utvrđene vrijednosti.

(4) U slučaju prodaje neposrednom pogodbom, sud će obustaviti ovrhu ako se nekretnina nije mogla prodati u roku određenom sporazumom stranaka i osoba koje se namiruju u postupku.

(5) Obustava ovrhe ne sprječava pokretanje novoga ovršnoga postupka radi naplate iste tražbine na istoj nekretnini.

Članak 118.

(1) O namirenju ovrhovoditelja i drugih osoba kojima pripada pravo na namirenje sud odlučuje rješenjem nakon održanoga ročišta, uzimajući u obzir podatke iz spisa i zemljišne knjige te utvrđenja na ročištu.

(2) Pri donošenju rješenja iz stavka 1. ovoga članka uzet će se u obzir samo one tražbine po kojima je rješenje o ovrsi postalo pravomoćno najkasnije na dan ročišta za diobu.

(3) Ako ima tražbina u odnosu na koje rješenje o ovrsi nije postalo pravomoćno najkasnije na dan ročišta za diobu, te će se tražbine namiriti, nakon pravomoćnosti rješenja o ovrsi iz preostalog iznosa kupovnine ako je ima, a ostatak će se vratiti ovršeniku.

(4) Žalba protiv rješenja o namirenju odgađa ovrhu rješenja ako bi rješenje kojim se prihvaća žalba moglo utjecati na namirenje.

Članak 121.

(1) Ovrhovoditelj može već u prijedlogu za ovrhu prodajom nekretnine, a i kasnije sve do predaje nekretnine kupcu, zatražiti i njezino ispražnjenje te predaju kupcu na temelju zaključka o predaji nekretnine kupcu.

(2) U slučaju iz stavka 1. ovoga članka sud će u rješenju o ovrsi odrediti ispražnjenje nekretnine i njezinu predaju kupcu nakon pravomoćnosti rješenja o predaji nekretnine kupcu.

(3) Nakon što donese zaključak o predaji nekretnine kupcu, sud će, na prijedlog kupca pristupiti ovrsi radi ispražnjenja i predaje nekretnine kupcu.

(4) Ovrha iz stavka 3. ovoga članka provodi se po pravilima ovoga Zakona o ovrsi ispražnjenjem i predajom nekretnine.

(5) U ovršnom postupku iz stavka 4. ovoga članka kupac stječe položaj ovrhovoditelja podnošenjem prijedloga iz stavka 3. ovoga članka.

Članak 122.

(1) Ovršenik i članovi njegovoga obiteljskoga domaćinstva koji se iseljavaju imaju pravo na nužni smještaj samo ako je to određeno posebnim propisom.

(2) Osiguranje nužnoga smještaja iz stavka 1. ovoga članka ne sprječava provedbu ovrhe.

Članak 128.

(1) Ne mogu biti predmeti ovrhe:

8. pomagala koja su invalidu ili drugoj osobi s tjelesnim nedostacima dana na temelju propisa ili koja je sam nabavio, a nužna su za obavljanje životnih funkcija.

Članak 130.

(2) O vremenu i mjestu pljenidbe obavijestit će se ovrhovoditelj ako je to tražio.

Članak 132.

(3) Sud može, na prijedlog ovršenika, naknadno odrediti ovrhu na drugom predmetu, a ne na onom koji je na prijedlog ovrhovoditelja popisan, ako postoji znatan nerazmjer između vrijednosti toga predmeta i iznosa tražbine. U tom se slučaju na odgovarajući način primjenjuju odredbe članka 78. ovoga Zakona.

Članak 143.

(1) Kupac je dužan položiti kupovninu i pokretnine uzeti odmah nakon zaključenja dražbe, odnosno prodaje neposrednom pogodbom.

(2) Ako kupac odmah ne položi kupovninu, smatrat će se da dražba nije uspjela. Kupac je dužan strankama naknaditi štetu koju su one pretrpjele njegovim odustankom, o čemu sud, na zahtjev stranaka, odlučuje u ovršnom postupku.

(3) Sudski ovršitelj predat će pokretnine kupcu i ako nije položio kupovninu, ako na to, na svoju opasnost, pristane ovrhovoditelj u granicama iznosa koji bi mu pripao iz postignute cijene. Ako kupac ne položi kupovninu u roku koji mu je određen, ovrhovoditelj može zatražiti od suda da u istom postupku naloži kupcu da mu plati cijenu te nakon pravomoćnosti i ovršnosti toga rješenja protiv njega predložiti ovrhu.

(4) Kupac u svakom slučaju postaje vlasnik kupljenih pokretnina njihovim preuzimanjem.

(5) Kupcu ne pripadaju prava po osnovi odgovornosti zbog nedostataka stvari.

Članak 177.

(1) Ovrhovoditelj može predložiti da sud u ovršnom postupku rješenjem naloži poslodavcu da mu isplati sve obroke što ih je propustio obustaviti i isplatiti prema rješenju o ovrsi.

(2) Prijedlog iz stavka 1. ovoga članka ovrhovoditelj može podnijeti do završetka ovršnoga postupka.

(3) Na temelju pravomoćnoga rješenja iz stavka 1. ovoga članka ovrhovoditelj može tražiti ovrhu protiv poslodavca u istom ovršnom postupku.

(4) Poslodavac koji nije postupio prema rješenju o ovrsi ili je propustio postupiti po članku 176. stavku 2. i 3. ovoga Zakona, odgovara za štetu koju je ovrhovoditelj zbog toga pretrpio.

Članak 180.

(1) Ovrha na novčanoj tražbini koja po žiroračunu, deviznom računu i drugim računima kod pravnih osoba koje obavljaju poslove platnoga prometa pripada ovršeniku, određuje se tako što se rješenjem o ovrsi nalaže pravnoj sobi koja obavlja poslove platnoga prometa da novčani iznos za koji je određena ovrha isplati ovrhovoditelju. To rješenje ima učinak rješenja o ovrsi kojim su određeni zapljena novčane tražbine i prijenos radi naplate.

(2) U rješenju o ovrsi iz stavka 1. ovoga članka odredit će se broj računa ovršenika s kojega treba obaviti isplatu te broj računa ovrhovoditelja na koji isplatu treba obaviti, ili drugi način obavljanja isplate.

(3) Rješenje o ovrsi istodobno će se dostaviti ovrhovoditelju, ovršeniku i pravnoj osobi koja obavlja poslove platnoga prometa. Ako po dostavi rješenja o ovrsi na računu ovršenika nema noćanih sredstava iznad iznosa za koji je određena ovrha, pravna osoba koja obavlja poslove platnog prometa ne smije po nalogu ovršenika s njegova računa isplaćivati novcem trećim osobama.

(4) Ovršenik može tražiti odgodu ovrhe. Prijedlog za odgodu ovrhe ovršenik može podnijeti u roku za izjavljivanje žalbe protiv rješenja o ovrsi. O tom prijedlogu sud mora odlučiti u roku osam dana od dana kada mu je prijedlog podnesen i o tome obavijestiti pravnu osobu koja obavlja poslove platnoga prometa. Pravna osoba koja obavlja poslove platnoga prometa ne smije isplatiti ovrhovoditelju zaplijenjeni iznos prije nego što od suda primi obavijest da ovršenik nije podnio prijedlog za odgodu ovrhe ili je takav prijedlog u prvom stupnju odbijen.

(5) Ako pravna osoba koja obavlja poslove platnoga prometa ne primi od suda obavijest iz stavka 4. ovoga članka u roku od osam dana od dana dostave nepravomoćnog rješenja o ovrsi, ili ako joj u tom roku ovršenik ne dostavi prijepis rješenja kojim je njegov zahtjev za odgodu ovrhe prihvaćen, isplatit će ovrhovoditelju zaplijenjeni iznos.

(6) U ovrsi iz stavka 1. ovoga članka na odgovarajući način primjenjuju se odredbe članka 154. ovoga Zakona.

Članak 183.

(1) Dužnik može ispravom na kojoj je javno ovjеровljen njegov potpis dati suglasnost da se radi naplate tražbine određenog vjerovnika zaplijene njegovi određeni računi ili svi računi koje ima kod pravnih osoba koje obavljaju poslove pravnog prometa te da se

novac s tih računa, u skladu s njegovom izjavom sadržanom u toj ispravi, izravno isplaćuje vjerovniku. Takva isprava ima učinak pravomoćnog rješenja o ovrsi kojim se zapljenjuje tražbina po računu i prenosi na ovrhovoditelja radi naplate.

Članak 183a.

(1) Dužnik trgovac može ispravom na kojoj je javno ovjeren njegov potpis dati suglasnost da se radi naplate tražbine čiji će iznos biti naknadno upisan u ispravi zaplijene određeni ili svi njegovu računi kod pravnih osoba koje obavljaju poslove platnog prometa te da se novčana sredstva s tih računa, u skladu s njegovom izjavom sadržanom u toj ispravi, izravno s računa isplate vjerovniku koji je određen u ispravi ili koji će naknadno biti u nju upisan (bjanko zadužnica).

Članak 205.

Za odlučivanje o prijedlogu za ovrhu i za provedbu ovrhe na novčanim sredstvima koja se vode na računu ovršenika kod pravne osobe koja obavlja poslove platnoga prometa mjesno je nadležan sud na čijem se području nalazi jedinica pravne osobe kod koje se vodi račun ovršenika.

Članak 206.

(1) Pravna osoba koja obavlja poslove platnoga prometa naplatu obavlja redom, prema vremenu dostave rješenja o ovrsi, ako zakonom nije drukčije određeno.

(2) Pravna osoba koja obavlja poslove platnoga prometa vodi očevidnik redoslijeda rješenja o ovrsi po danu i satu dostave i izdaje ovrhovoditelju, na njegov zahtjev, potvrdu o mjestu njegove tražbine u tome redoslijedu.

(3) Pravna osoba koja obavlja poslove platnoga prometa ne može provesti nalog ovršenika prije isplate tražbine utvrđene rješenjem o ovrsi, ako posebnim zakonom nije drukčije određeno.

(4) S rješenjem o ovrsi izjednačena je isprava za koju je to predviđeno posebnim zakonom.

(5) Ako je ovrha odgođena na ovršenikov prijedlog, odgovarajući iznos sredstava izdvaja se radi zadržavanja reda naplate tražbine.

(6) Pravna osoba koja obavlja poslove platnoga prometa odgovara ovrhovoditelju za štetu koju mu nanese povredom odredaba ovoga Zakona o opsegu, redoslijedu i načinu namirenja tražbine ovrhovoditelja.

(7) O zahtjevu za naknadu štete iz stavka 6. ovoga članka odlučuje sud u ovršnom postupku. Na temelju pravomoćnoga rješenja kojim je pravnoj osobi koja obavlja poslove platnoga prometa naloženo da ovrhovoditelju naknadi štetu, ovrhovoditelj može tražiti ovrhu protiv te pravne osobe u posebnom ovršnom postupku.

Članak 207.

(1) Ovrhovoditelj je dužan u prijedlogu za ovrhu, uz ostalo naznačiti jedinicu pravne osobe koja obavlja poslove platnoga prometa kod koje se vode ovršenikova novčana sredstva te broj njegova računa.

(2) Ako se za tražbinu koja se namiruje naplata obavlja preko računa, ovrhovoditelj je dužan u prijedlogu za ovrhu naznačiti i pravnu osobu kod koje se vode njegova novčana sredstva te broj svoga računa.

(3) U ovrsi iz ovoga članka na odgovarajući se način primjenjuju odredbe članka 154. ovoga Zakona.

Članak 208.

(1) Rješenjem o ovrsi na novčanim sredstvima koja se vode na računu ovršenika kod pravne osobe koja obavlja poslove platnoga prometa nalaže se toj pravnoj osobi da novčani iznos za koji je ovrha određena prenese s računa ovršenika na račun ovrhovoditelja.

(2) Prijenos po odredbi stavka 1. ovoga članka obavlja se nakon pravomoćnosti rješenja o ovrsi.

(3) Ako u prijedlogu za ovrhu ovrhovoditelj predloži da se prijenos po odredbi stavka 1. ovoga članka provede prije pravomoćnosti rješenja o ovrsi i ponudi osiguranje za štetu koju bi ovršenik mogao trpjeti zbog takva prijenosa, sud će mu zaključkom odrediti rok za davanje osiguranja, čiju će visinu sud odmjeriti prema okolnostima slučaja, i, nakon što osiguranje bude dano, rješenjem o ovrsi odrediti da se prijenos obavi prije pravomoćnosti. Ako ovrhovoditelj ne da osiguranje u određenom roku, smatrat će se da je odustao od prijedloga da se prijenos obavi prije pravomoćnosti rješenja o ovrsi.

Članak 209.

(1) Ako je rješenjem o ovrsi pravnoj osobi koja obavlja poslove platnoga prometa za ovršenika naloženo plaćanje određenih iznosa u određenim razmacima, ta će osoba obavljati isplate u skladu s nalogom iz rješenja o ovrsi.

(2) U slučaju iz stavka 1. ovoga članka, redosljed naplate svih budućih obroka računa se prema vremenu dostave rješenja o ovrsi.

(3) Pravna osoba koja obavlja poslove platnoga prometa vodi poseban očevidnik rješenja o ovrsi kojima su naložena buduća povremena plaćanja.

Članak 210.

(1) Pravna osoba koja obavlja poslove platnoga prometa za ovršenika kojoj je dostavljeno rješenje o ovrsi na sredstvima na računu ovršenika, zastat će s ovrhom na zahtjev ovrhovoditelja.

(2) U slučaju zastoja iz stavka 1. ovoga članka neće se izdvajati novčana sredstva.

Članak 211.

(1) Ako u vrijeme kad je pravnoj osobi koja obavlja poslove platnoga prometa dostavljeno rješenje o ovrsi nema sredstava na ovršenikovom računu, ta će osoba to rješenje držati u očevidniku i po njemu obaviti prijenos kad sredstva pristignu na račun.

(2) O tome da nema sredstava na računu pravna osoba iz stavka 1. ovoga članka obavijestit će sud bez odgode.

Članak 212.

(1) Ako na temelju ovršne isprave dva ili više ovršenika solidarno odgovaraju, sud će, na prijedlog ovrhovoditelja, protiv njih donijeti jedno rješenje o ovrsi, uz uvjet da svi oni imaju račune kod iste pravne osobe koja obavlja poslove platnoga prometa.

(2) Ovrhovoditelj može u prijedlogu za ovrhu odrediti redosljed po kojem će se obaviti naplata od pojedinih ovršenika, a ako to nije učinjeno, naplata će se obaviti onim redom kojim su oni navedeni u prijedlogu.

(3) Ako se računi solidarnih ovršenika vode kod različitih jedinica iste pravne osobe koja za ovršenike obavlja poslove platnoga prometa, sud će rješenje o ovrsi dostaviti onoj jedinici kod koje se vodi račun ovršenika kojega je ovrhovoditelj odredio kao prvoga solidarnoga ovršenika, odnosno koji je u prijedlogu označen na prvom mjestu.

(4) Ako u slučaju iz stavka 3. ovoga članka na računu ovršenika nema sredstava, jedinica kojoj je rješenje o ovrsi dostavljeno proslijedit će to rješenje, na prijedlog ovrhovoditelja, kojoj drugoj jedinici kod koje se vode računi solidarnih ovršenika.

Članak 218.

(1) Na temelju pravomoćnoga rješenja o plaćanju sudskih penala iz članka 217. ovoga Zakona, sud će u istom ovršnom postupku u kojemu je donio to rješenje, na prijedlog vjerovnika kao ovrhovoditelja, donijeti rješenje o ovrsi radi prisilne naplate dosuđenih penala.

(2) Ako ovršenik u žalbi protiv rješenja o ovrsi istakne da je svoju obvezu ispunio, sud će njegovu žalbu prihvatiti u ovršnom postupku samo ako njegovu osnovanost dokaže javnom ili privatnom ispravom koja ima značenje javne isprave. U protivnome će ovršenika uputiti na parnicu.

Članak 221.

(1) Ako stvari nisu nađene niti kod ovršenika niti kod treće osobe, sud će u istom postupku, na prijedlog ovrhovoditelja, procijeniti vrijednost tih stvari i rješenjem naložiti ovršeniku da ovrhovoditelju u određenom roku isplati iznos te vrijednosti.

(2) Ovrhovoditelj može prijedlog iz stavka 1. ovoga članka podnijeti u roku od osam dana od dana obavijesti da stvari nisu nađene. Ako ovrhovoditelj ne podnese taj prijedlog u određenom roku, sud će obustaviti ovrhu.

(3) Na temelju rješenja iz stavka 1. ovoga članka ovrhovoditelj može i prije njegove pravomoćnosti predložiti u istom postupku ovrhu radi naplate dosuđenoga iznosa. Taj se prijedlog mora podnijeti najkasnije u roku od petnaest dana od pravomoćnosti rješenja iz stavka 1. ovoga članka.

(4) Ako prijedlog iz stavka 3. ovoga članka ne bude podnesen u određenom roku, sud će obustaviti ovrhu te ukinuti rješenje iz stavka 1. ovoga članka i druge provedene radnje.

(5) Ovrhovoditelj može zajedno s prijedlogom za ovrhu iz članka 220. stavka 1. i 2. ovoga Zakona spojiti i prijedlog za donošenje rješenja iz stavka 1. ovoga članka. U tomu se slučaju ovrha prema članku 220. ovoga Zakona i postupak iz ovoga članka provode istovremeno. Sud može odrediti ovrhu u smislu odredbe stavka 3. ovoga članka i započeti s njezinom provedbom, ali se radnje unovčenja zaplijenjenih dijelova imovine ovršenika ili prijenos sredstava s njegova računa ne mogu provesti prije nego što se utvrdi da se ovrha iz članka 220. stavka 1. i 2. ovoga Zakona nije mogla provesti.

(6) Ako se ovrha iz članka 220 stavaka 1. i 2. ovoga Zakona provede, sud će po službenoj dužnosti obustaviti ovrhu te ukinuti rješenje iz stavka 1. ovoga članka i druge provedene radnje u smislu odredbe stavka 5. ovoga članka. U tom slučaju ovrhovoditelj snosi u cijelosti troškove izazvane podnošenjem prijedloga iz stavka 5. ovoga članka.

Članak 231.

(4) Na osnovi rješenja iz stavka 2. ovoga članka može se predložiti ovrha prije njegove pravomoćnosti, a na osnovi rješenja iz stavka 3. ovoga članka tek nakon njihove pravomoćnosti.

Članak 232.

(4) Sud će ovršeniku izricati novčane kazne i prijetiti novima određujući daljnje rokove za ispunjenje obveze, sve dok ukupni zbroj izrečenih novčanih kazni ne dostigne desetostruki iznos prve izrečene kazne.

Članak 239.

(1) Ovrha na temelju ovršne isprave kojom je ovršeniku naloženo da ovrhovoditelja vrati na rad odnosno u službu provodi se izricanjem novčanih kazni prema odredbama članka 16. stavka 2., 3., 4., 9., 11., 12. i 15. te članka 307b. ovoga Zakona.

Glava dvadesetdruga
OVRHA UPISIVANJEM PRAVA U JAVNU KNJIGU
Mjesna nadležnost

Članak 241.

(1) Za odlučivanje o prijedlogu za ovrhu radi zasnivanja prava na nekretnini uknjižbom u javnu knjigu, a i radi prijenosa, ograničenja ili ukidanja prava upisanoga u javnu knjigu, mjesno je nadležan sud koji vodi javnu knjigu u koju treba obaviti upis.

(2) Za provedbu ovrhe nadležan je sud koji vodi javnu knjigu za tu nekretninu.

Način provedbe ovrhe

Članak 242.

Na temelju ovršne isprave kojom je utvrđena obveza upisa u javnu knjigu sud određuje da se u javnoj knjizi obavi odgovarajući upis. Upis određen u rješenju o ovrsi provodi se po službenoj dužnosti.

*Upis prava vlasništva kad ovršenik nije upisan
kao vlasnik*

Članak 243.

Kad ovršenik nije upisan kao vlasnik nekretnine, upis prava vlasništva ovrhovoditelja na

toj nekretnini može se obaviti ako ovrhovoditelj, uz prijedlog za ovrhu, podnese dokaz u skladu sa zemljišnoknjižnim pravilima da je pravni prednik ovršenika osoba koja je upisana kao vlasnik.

*Upis drugoga prava kad ovršenik nije upisan
kao vlasnik*

Članak 244.

Kad je ovrhovoditelj ovršnom ispravom ovlašten tražiti u odnosu na ovršenika upis založnoga ili nekoga drugog prava na nekretnini, osim prava vlasništva, ovrhovoditelj može u prijedlogu za ovrhu zahtijevati da se pravo vlasništva upiše na ovršenika, a zatim da se obavi upis njegova prava, ako podnese dokaz, u skladu sa zemljišnoknjižnim pravilima, da je ovršenik stekao pravo vlasništva na toj nekretnini.

Upisi prava u druge javne knjige

Članak 245.

Odredbe ove glave na odgovarajući se način primjenjuju na upise prava u druge javne knjige, ako posebnim zakonom nije drukčije određeno.

Glava dvadesetosma

SUDSKO I JAVNOBILJEŽNIČKO OSIGURANJE PRIJENOSOM VLASTNIŠTVA NA STVARI I PRIJENOSOM PRAVA

1. Sudsko osiguranje

Mjesna nadležnost

Članak 273.

Mjesno nadležan sud za odlučivanje o prijedlogu za osiguranje novčane tražbine prijenosom vlasništva na stvari i prijenosom prava određuje se odgovarajućom primjenom odredbi ovog Zakona o mjesnoj nadležnosti suda u ovršnim postupcima radi ostvarenja novčane tražbine na pojedinim vrstama predmeta ovrhe.

*Osiguranje prijenosom vlasništva i prijenosom prava***Članak 274.**

(1) Jedna ili obje stranke mogu tražiti od suda da odredi ročište i da na tom ročištu u zapisnik unese njihov sporazum o tome da se radi osiguranja novčane tražbine predlagatelja osiguranja prenese na predlagatelja osiguranja vlasništvo na nekoj stvari protivnika osiguranja, ili da se u tu svrhu na predlagatelja osiguranja prenese koje pravo protivnika osiguranja. U sporazum treba unijeti odredbu o tome kada će osigurana tražbina dospjeti, odnosno kako će se njezino dospijeće odrediti. Protivnik osiguranja može biti i osoba prema kojoj predlagatelj osiguranja nema tražbine koja se osigurava.

(2) Sporazum iz stavka 1. ovog članka može se odnositi i na osiguranje nenovčane tražbine, ali u tom slučaju u sporazumu mora biti određena novčana protuvrijednost te tražbine. Nakon dospijeća nenovčane tražbine predlagatelj osiguranja može birati hoće li tražiti ovrhu radi prisilnoga ostvarenja nenovčane tražbine ili po odredbama ove glave ostvarivati svoja prava kao da je prijenos vlasništva na stvari ili prijenos prava obavljen radi osiguranja novčane protuvrijednosti nenovčane tražbine.

(3) Zapisnik iz stavka 1. ovog članka ima učinak sudske nagodbe.

(4) Ako se sporazumom iz stavka 1. ovoga članka prenosi pravo vlasništva na nekretnini upisanoj u zemljišnoj knjizi, sporazum treba sadržavati i izjavu protivnika osiguranja o tome da je suglasan da se neposredno na temelju sporazuma može u zemljišnoj knjizi obaviti taj prijenos.

(5) Na temelju zapisnika iz stavka 1. ovoga članka i izjave protivnika osiguranja iz stavka 4. ovog članka stranke mogu tražiti prijenos prava vlasništva na nekretnini upisanoj u zemljišnoj knjizi uz zabilježbu da je prijenos obavljen radi osiguranja.

(6) Predlagatelj osiguranja postaje vlasnikom nekretnine koja nije upisana u zemljišnoj knjizi odnosno pokretnine potpisivanjem zapisnika iz stavka 1. ovoga članka.

(7) U zapisnik iz stavka 1. ovoga članka može se unijeti i izjava protivnika osiguranja da je suglasan da predlagatelj osiguranja može neposredno na temelju toga zapisnika protiv njega zatražiti prisilnu ovrhu radi predaje nekretnine odnosno pokretnina u posjed nakon dospijeća osigurane tražbine. Zapisnik koji sadrži takvu izjavu je ovršna isprava.

(8) Smatrat će se da je prijenos prava obavljen potpisivanjem zapisnika iz stavka 1. ovoga članka.

(9) O prijenosu vlasništva na nekretninama koje nisu upisane u zemljišne knjige i na pokretninama te o prijenosu prava objavit će se oglas u „Narodnim novinama“, u kojemu će se naznačiti sud koji objavljuje oglas, broj predmeta, stranke, nekretnine ili pokretnine na kojima je preneseno vlasništvo, odnosno prava koja su prenesena te obavijest da je prijenos obavljen radi osiguranja. Nekretnine, pokretnine, odnosno prava označit će se tako da se bez teškoća može utvrditi njihova istovjetnost.

Odredivost visine i dospelosti tražbine

Članak 274a.

(3) Tražbina iz članka 274. stavka 1. ovoga Zakona treba biti određena ili određiva.

(2) Smatrat će se da je tražbina određiva ako je u sporazumu iz članka 274. stavka 1. ovoga Zakona naznačen okvirni iznos buduće tražbine koja se osigurava s obzirom na određeni pravni odnos ili više pravnih odnosa stranaka te ako su vjerovnik ili treća osoba ovlašteni naknadno odrediti visinu tražbine nastale do toga okvirnoga iznosa i vrijeme njezine dospelosti.

(3) U sporazumu iz članka 274. stavka 1. ovoga Zakona stranke mogu utvrditi i koji drugi način naknadnoga određivanja visine tražbine i njezine dospelosti.

Članak 275.

(1) Ako sporazumom iz članka 274. stavka 1. ovoga Zakona nije drukčije određeno, protivnik osiguranja ovlašten je i dalje koristiti stvar čije je vlasništvo preneseno na predlagatelja osiguranja, a predlagatelj osiguranja nije ovlašten stvar otuđiti niti opteretiti.

(2) Ako predlagatelj osiguranja otuđi ili optereti stvar iako na to nije ovlašten sporazumom iz članka 274. stavka 1. ovoga Zakona, takvo je otuđenje ili opterećenje pravno valjano, a predlagatelj osiguranja odgovara protivniku osiguranja za štetu koju mu je time prozročio.

(3) Ako u slučaju iz stavka 2. ovoga članka predlagatelj osiguranja otuđi stvar, dužan je platiti porez na promet za prijenos vlasništva na stvari s protivnika osiguranja na njega. Rok za plaćanje poreza računa se od dana otuđenja stvari.

(4) Ako sporazumom iz članka 274. stavka 1. ovoga Zakona nije drukčije određeno, predlagatelj osiguranja je dužan:

1. poduzimati mjere potrebne za očuvanje prenesene tražbine,

2. naplaćivati kamate ili kakve druge povremene tražbine. Tako naplaćeni iznosi prebijaju se s troškovima na čiju naknadu predlagatelj osiguranja ima pravo, zatim s kamatama koje mu se duguju i napokon s glavnicom,

3. naplatiti prenesenu tražbinu odnosno primiti njezino ispunjenje, nakon što dospije. Ispunjenjem prenesene tražbine predlagatelj osiguranja stječe vlasništvo stvari predajom koje je tražbina ispunjena. Ako je predmet prenesene tražbine novac, predlagatelj osiguranja dužan je, na zahtjev protivnika osiguranja, položiti naplaćeni iznos kod suda ili javnog bilježnika, ali ako je njegova osigurana tražbina već dospjela, predlagatelj osiguranja može zadržati dugovani iznos novca, a ostalo predati protivniku osiguranja.

(5) Ako sporazumom iz stavka 1. ovoga članka nije drukčije određeno, predlagatelj osiguranja nije ovlašten otuđiti ni opteretiti preneseno pravo. Ako on ipak pravo otuđi ili optereti, takvo je otuđenje ili opterećenje valjano, ali predlagatelj osiguranja odgovara za štetu koju je time prouzročio protivniku osiguranja. Predlagatelj osiguranja koji otuđi pravo kad na to nije ovlašten sporazumom iz stavka 1. ovoga članka dužan je platiti porez na promet za prijenos prava s protivnika osiguranja na njega ako se taj porez inače plaća.

(6) Dužnik tražbine koja je na predlagatelja osiguranja prenesena radi osiguranja može predlagatelju osiguranja istaći prigovore koje bi u slučaju ustupanja tražbine dužnik te tražbine mogao istaći primatelju.

(7) Na prijenos vlasništva u svrhu osiguranja i na vraćanje vlasništva nakon podmirenja tražbine predlagatelja osiguranja ne primjenjuju se propisi o porezu na promet nekretnina, odnosno pokretnina, Isto vrijedi i za prijenos i povrat prava.

(8) Okolnosti da su otuđenje ili opterećenje stvari ili prava na koje predlagatelj osiguranja nije bio ovlašten pravno valjani ne isključuje kaznenu odgovornost predlagatelja osiguranja koji je fizička osoba ili odgovorne osobe u pravnoj osobi predlagatelja osiguranja zbog izigravanja povjerenja.

*Pravo na povrat vlasništva odnosno prava –izlučno
pravo*

Članak 276.

(1) Ako protivnik osiguranja u roku ispuni svoju obvezu prema predlagatelju osiguranja, predlagatelj osiguranja dužan mu je, bez odgode, vratiti vlasništvo stvari ili prenijeti natrag stečeno pravo.

(2) U slučaju prisilne ovrhe ili stečaja protiv predlagatelja osiguranja protivnik osiguranja ima izlučno pravo na stvarima i pravima koje je prenio na predlagatelja osiguranja radi osiguranja, osim ako se ovrha ne provodi radi ostvarenja tražbine treće osobe prema predlagatelju osiguranja koje je predlagatelj osigurao osnivanjem založnoga prava na prenesenoj stvari ili pravu.

Članak 277.

(1) Ako protivnik osiguranja zakasni s ispunjenjem osigurane tražbine, predlagatelj osiguranja ovlašten je zatražiti od protivnika osiguranja, preko javnog bilježnika, da ga u roku od petnaest dana obavijesti, također preko javnog bilježnika, zahtijeva li da se stvar na kojoj je vlasništvo preneseno proda ili da se preneseno pravo unovči putem javnog bilježnika.

(2) U obavijesti iz stavka 1. ovoga članka protivnik osiguranja dužan je odrediti najnižu cijenu po kojoj se stvar može prodati odnosno pravo unovčiti, imenovati javnog bilježnika koji će obaviti prodaju stvari odnosno unovčenje prava te priložiti njegovu izjavu da je voljan obaviti prodaju odnosno unovčenje i da su mu predumljeni troškovi prodaje ili unovčenje i da će se iz iznosa dobivenoga prodajom, odnosno unovčenjem prethodno podmiriti tražbina predlagatelja osiguranja s kamatama i troškovima te porez na promet. Najniža cijena koju je odredio protivnik osiguranja ne smije biti niža od osigurane tražbine, uvećane za kamate i troškove predlagatelja osiguranja koji će predvidivo dospjeti odnosno nastati do isteka roka do kojega javni bilježnik mora prodati stvar ili unovčiti pravo, te predvidivi porez na promet.

(3) Pošto primi obavijest s priložim iz stavka 2. ovoga članka, predlagatelj osiguranja dužan je u roku od petnaest dana ovlastiti javnoga bilježnika iz stavka 2. ovoga članka da proda stvar ili unovči pravo, uz uvjete određene u obavijesti protivnika osiguranja. Predlagatelj osiguranja je dužan poduzeti i sve ostale radnje na zahtjev javnoga bilježnika kojima se omogućava razgledavanje stvari odnosno upoznavanje sa sadržajem prava. U protivnome odgovara protivniku osiguranja za štetu.

(4) Ako javni bilježnik ne uspije stvar prodati odnosno pravo unovčiti u roku od tri mjeseca od dana kad ga je predlagatelj osiguranja na to ovlastio, smatrat će se da se protivnik osiguranja odrekao prava tražiti prodaju stvari odnosno unovčenje prava.

(5) Ako protivnik osiguranja ne postupi prema odredbama stavka 1. i 2. ovoga članka, odnosno ako javni bilježnik ne uspije stvar prodati ili pravo unovčiti u skladu s odredbom stavka 4. ovoga članka, smatrat će se da je predlagatelj osiguranja postao punopravni vlasnik stvari odnosno punopravni imatelj prava koji su na njega preneseni, za cijenu koja odgovara iznosu osigurane tražbine s kamatama i troškovima te poreza na promet, osim ako predlagatelj osiguranja u roku od petnaest dana po isteku roka iz stavka 1. ovoga članka ne obavijesti putem javnog bilježnika protivnika osiguranja da ne želi zadržati stvar odnosno pravo umjesto isplate osigurane tražbine.

(6) Ako u slučaju iz stavka 5. ovoga članka predlagatelj osiguranja postane punopravni vlasnik stvari odnosno punopravni imatelj prava, osigurana se tražbina smatra izmirenom kad predlagatelj osiguranja postane punopravni vlasnik odnosno imatelj prava.

(7) Ako predlagatelj osiguranja izvijesti protivnika osiguranja da ne želi zadržati stvar ili pravo umjesto isplate osigurane tražbine, ovlašten je svoju tražbinu protiv protivnika osiguranja ostvarivati neovisno o ovlastima koje ima prema toj odredbi.

(8) Ako predlagatelj osiguranja izvijesti protivnika osiguranja da ne želi zadržati stvar ili pravo umjesto isplate osigurane tražbine, ovlašten je stvar prodati ili pravo unovčiti sam, i to preko javnoga bilježnika ili osoba ovlaštenih za prodaju stvari odnosno unovčenje prava. Prigodom prodaje stvari ili unovčenja prava predlagatelj osiguranja je dužan postupati s pažnjom dobrog gospodarstva i o tome položiti račun protivniku osiguranja. Ako takvom prodajom stvari ili unovčenjem prava predlagatelj osiguranja ne uspije u cijelosti namiriti svoju tražbinu, ovlašten je tražiti protiv protivnika osiguranja ovrhu na temelju zapisnika iz članka 274. ovoga Zakona radi namirenja preostalog dijela svoje tražbine.

(9) Rokovi za prijavu prijenosa vlasništva odnosno prava u svezi s plaćanjem poreza na promet računaju se:

1. u slučaju iz stavka 3. ovoga članka od dana kad je javni bilježnik prodao stvar, odnosno unovčio pravo,
2. u slučaju iz stavka 5. ovoga članka od dana kad je predlagatelj osiguranja postao punopravni vlasnik, odnosno imatelj prava,
3. u slučaju iz stavka 8. ovoga članka od dana kad su javni bilježnik, odnosno osoba ovlaštena za prodaju stvari ili unovčenje prava prodali stvar ili unovčili pravo.

(10) Ako predlagatelj osiguranja svoju tražbinu ostvari drukčije, a ne na način predviđen u odredbama stavka 3., 5. i 8. ovoga članka, dužan je protivniku osiguranja vratiti stvar, odnosno pravo bez odgode. U slučaju djelomičnoga ispunjenja tražbine predlagatelj osiguranja dužan je neke od stvari ili dio prava na stvari, odnosno pravo ili dio prava vratiti protivniku osiguranja, ako je to moguće.

Odgovarajuća primjena odredaba ovoga odjeljka na prijenos dionica odnosno udjela ili poslovnih udjela u trgovačkom društvu

Članak 278.

(1) Odredbe ovoga odjeljka na odgovarajući se način primjenjuju i na prijenos dionica za koje nije izdana isprava o dionici, odnosno na dionice za koje je izdana isprava o dionici te na prijenos udjela ili poslovnoga udjela u trgovačkom društvu.

(2) Dionica, udio ili poslovni udio prenose se zaključenjem sporazuma iz članka 274. stavka 1. ovoga Zakona. O svakom prijenosu sud će bez odgode obavijestiti trgovačko društvo radi provedbe prijenosa u odgovarajuće knjige društva, uz zabilježbu da je prijenos izvršen radi osiguranja.

(3) Prijenosom dionice, odnosno udjela ili poslovnoga udjela radi osiguranja, sve dok predlagatelj osiguranja ne postane punopravni imatelj dionice, udjela ili poslovnoga udjela, odnosno dok dionica, udio ili poslovni udio ne budu prodani ili drukčije otuđeni, prenositelj ne gubi pravo glasa niti pravo na sudjelovanje u dobiti, ako sporazumom iz članka 274. stavka 1. ovoga Zakona nije drukčije predviđeno.

2. Javnobilježničko osiguranje

Odgovarajuća primjena odredaba o sudskom osiguranju

Članak 279.

- (1) Odredbe članka 274. do 278. ovoga Zakona na odgovarajući se način primjenjuju i na javnobilježničko osiguranje tražbine prijenosom vlasništva na stvari, prijenosom prava odnosno prijenosom dionice, udjela ili poslovnoga udjela u trgovačkom društvu.
- (2) Javnobilježnički akt ili solemnizirana privatna isprava odgovarajućega sadržaja zamjenjuje sporazum iz članka 274. stavka 1. ovoga Zakona.
- (3) Javni bilježnik će poduzimati samo one radnje kojima se prenosi vlasništvo stvari ili pravo na koje stranke pristanu.
- (4) Koji je javni bilježnik ovlašten za poduzimanje pojedinih radnji osiguranja, određuje se prema pravilima o službenom sjedištu i području javnih bilježnika.
- (5) Odredbe članka 271. stavka 2. i 3. ovoga Zakona na odgovarajući se način primjenjuju i na ovaj slučaj javnobilježničkog osiguranja.

Pretpostavke za određivanje prehodne mjere

Članak 284.

- (1) Prethodna mjera određuje se radi osiguranja novčane tražbine na temelju:
 1. odluke suda ili upravnog tijela koja nije postala ovršna,
 2. nagodbe zaključene pred sudom ili upravnim tijelom, ako tražbina koja je u njoj utvrđena još uvijek nije dospjela,
 3. javnobilježničke isprave, ako tražbina koja je u njoj utvrđena još uvijek nije dospjela.
- (2) Sud će na temelju isprava iz stavka 1. ovoga članka odrediti prehodnu mjeru ako predlagatelj osiguranja učini vjerojatnom opasnost da bi se bez toga osiguranja onemogućilo ili znatno otežalo ostvarenje tražbine.

*Pretpostavljena opasnost***Članak 285.**

(1) Smatrat će se da opasnost u smislu odredbe članka 284. ovoga Zakona postoji ako je određivanje prethodne mjere predloženo na temelju:

1. platnoga naloga odnosno rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave protiv kojega je pravovremeno podnesen prigovor.
2. presude donesene u kaznenom postupku o imovinskopravnom zahtjevu protiv koje je dopušteno ponavljanje kaznenog postupka.
3. odluke koja se mora ovršiti u inozemstvu,
4. presude na temelju priznanja protiv koje je izjavljena žalba.
5. nagodbe iz članka 284. stavka 1. točke 2. ovoga Zakona koja se pobija na način predviđen zakonom,
6. javnobilježničke isprave iz članka 284. stavka 1. točke 2. ovoga Zakona koja se pobija na način predviđen zakonom.

(2) U slučajevima iz stavka 1. točke 4. i 5. ovoga članka sud može, na prijedlog protivnika osiguranja, prethodnu mjeru uvjetovati davanjem osiguranja od strane predlagatelja osiguranja za štetu koju bi protivnik osiguranja mogao pretrpjeti njezinim određivanjem.

*Vrste prethodnih mjera***Članak 287.**

(1) Kao prethodne mjere sud može odrediti:

1. predbilježbu založnoga prava na nekretnini protivnika osiguranja ili na pravu uknjiženom na nekretnini,
2. koju od mjera osiguranja iz članka 262. točke 2. do 10. ovoga Zakona,
3. zabranu pravnoj osobi koja obavlja poslove platnoga prometa da protivniku osiguranja ili trećoj osobi, po nalogu protivnika osiguranja, isplati s njegova računa novčani iznos za koji je određena prethodna mjera.

Članak 304.

Odredbe ovoga Zakona o žalbi i prigovoru protiv rješenja o ovrsi na odgovarajući se način primjenjuju i u postupku osiguranja privremenom mjerom.

